

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à
Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 649. Martini Pap. Annus 1. Constantis Imp. Annus 8.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

principis illius Patrum confessione demonstrata. Habetur, Patri sancti, qui modo vos omni dubitatione per meam defensionem liberaverim.

XIII. THEODO-
RVS PAPA
EXCOMMY-
NAT
PYRHVM

Vbi autem hoc de peditissimo Pyrro pedata sunt Romanum, Theodorus Pontifex (vt dictum est) conuocata missum Ecclesia, incandens felix aperuit, & Apostolica autoritate vna cum auxiliis in Synodo condemnauit. Tadidit Anastasius, vbi ait: Postea rursus vocans ad proprium imperium romane Pyrhus repelunt: quem sanctissimum Theodorus Papa, conuocans viueros sacerdotes & clericos in Ecclesia beati Petri Apollinarum principi condonauit sub vinculo anathematu iuxta mercenari & retribucentem propria transgressionem, canoniam penam sua depositionem decreverunt. Qui quidem Pyrhus retefecit in partem Orientis, vbi in gratiam Imperatoris receptus, post obitum Pauli, in memorem impetratis pacis Constantinoopolitavam refunxit fedem, qua quidem veluti porrecta etia hanc infelix est caput.

XIV.

Sed & Martinus Papa in Lateranensi Synodo, ipsa prima Actione de Pyrhi causa agens, totam historiam a principio breueris verbis suis complectens, huc ait: Pyrhus deno pluribus Episcopis terror & blanditiae dolore ab eo decipit, transiitque impudenter alio & subscriptionibus propriis eorum, qui ab eo decipi, sive vix papa erit, confermare studit, excellens auctoritas scientiam Dei magistrorum proficiens suam. Propter quod antea confusus, quia vir verabilis est omnis malum, uti damnabile, festinaret pro hoc ipso his adiungens, emendare proprium consilium, & libellum obtulit cum sua subscriptione Apollinaris nostra Sedis, condemnante in codem libello omnina, quae a se vel a decipitoribus suis scripta vel alta sunt aduersus immaculatam fidem nostram. His itaque ab eo peractis, postea rursus more canis ad proprium imperium romane Pyrhus rediit, in flam mercenari ac retribucentem propria transgressionem canoniam sua depositionem decerpens. Huc Martinus Papa. Quod ad damnationis sententiam spectat, his inungamus Graecorum Annales, qui aliquid amplius, quam Anastasius, habent huius verbis a:

Pyrhus cum Roma discessisset, & Ravennam peruenisse, vt canis ad remittit suum reverius est. Quo Papa Theodorus comperto, plenaria conuocata Ecclesia, ad quodlibet viris & Apollinarum accepto, & domino calice expulsato, ex viuis fangis in atramentum efflatus, & in propria manu depositione Pyrhi excommunicatus est, hæc excommunicationem Pyrhi tunc per Theodorum Papam Romam factam. Annales habent. Sed de sanguine Christi ex calice defillato in atramento in lignum maledictionis & damnationis artefacta, in tribus facies Ecclesia Romana hanc alliqua insimilis de his repositus esse praescripta lex, vel factum ipsum ab eo alio, quod sciamus, declaratum exemplo. Venerum defacti Ita in Anatasio.

XV.

At quid post haec Constantinopolis Vbi illic audiret est Roma à Theodoro Pontifice Typum ab Imperatore missum non tantum non receptum, sed conuocata Synodo, fuisse damnatum, infuper Paulum Constantinopolitanum Episcopum pars sententia affectum vix credi potest, quantum ample Imperator ob contemptum macerata, tum Patriarcha & ali eiusdem huius deinceps, facient indignatione commoti: quam etiam magis auxiliis condemnatio Pyri, quem magno labore creuerant in errorem. Horum gratia, in eos, qui proximi essent, primum omnium persequitio commota est, aduersus, inquam, ipsos Apocorios Apollinaris Sedis iam ante ab eodem Theodoro Romano Pontifice (vt vidimus) Constantinopolium ad Paulum misso, quae & propagata etiam in alios Orthodoxos ibi manentes. Cum autem Anastasius ista ad Martinus Papa Theodori successus referat tempora, erroris arguitur ex eiusdem Martini Pontificis litteris inferiori recitandis, quibus quidem non ista pauli suos à se missos Apocorios efflat, sed seductus dolet. Sed quo modo ista accidit, nullo fidelis, quam à sanctissimo Papa Martinu non videmus: ipse enim in Lateranensi Synodo, eius exilio concionatus ad Patres, referens, que impius ab

XVI.

hæreticis præsumpta essent, de nefario Paulo eiusmodi texit historiam:

Paulus autem prædecessor sui in his superare commendatur, non solum in scripto per propriam epistulam ad banc directam neque sedens conformatus, & ipse contra se superius memorata Eftios irrationaliter barjus, sed etiam contradicere solet alii, ut res ipsa sancte Dei Ecclesia dogmata adhuc præsumpti paternis definitionibus contrarie: propter quod ipsa epiphany Sede & ipse depositione vltimè pergitur. In his fiducia & cooperatorum proprii errori, & in hoc Sergum multato, anglum subcriptionis ritu, & slavissimo Principi adiutoriū possum exponere, qui Catholicam dogma deprehensit: in qua Tympani omnino voces sanctorum Patronum cum infinitissimum reticularium dictiōnibus eruerant, nec rursum, neq; dicitur, in operacione in CHRISTO Dño nostro defensio confusa: atque hoc siue voluntate penitus & operatione Chrysostom denunciatur, atque substantia & natura cum prædicare no[n] possunt. Quia enim multato virtutem habet (sicut beatæ memoriae Divi Iosephi), nec quicquam est, nec aliq[ua] est cui omnino placet. Nec enim alter natura cognovit esse secundum ratione substantiam consistem, nisi per inferentem sibi naturam & substantiam virtutem, qua videtur & confirmare eam naturam a se.

Quia de re humboldi præstatutam suam defendere, quod transgrediā a priori hereticis precepimus illi, q[ui]c dicitur possumere studuit. Aliare enī sancte nostre sedis in loco Palatio sacrarum (Placidie palatium erat Romanum Pontificis, in quo Apocorisi habitare solebant) in generali strage subvertentes diripiunt: probolunt, ne dolorandū & inveniendū possint, id est, sacram celebrationem, Apollinaris vestris cunctis offere valent, & rursum diuina communione facientes apud ipsam. Quoq[ue] vnde Apocorisi, quia ex precipiti Apollinaris auctoritatē commonebantur eam, vt de tali heretico non secederet, nec non contemneret vobis sunt, per operacionem diversi utramque Orthodoxis viris & venerabilibus sacerdotibus incepit, ita quod sicuti confidit retrorsum, alio in exilio deportata, dum autem verbos submittit.

Et quid me eoperit malitia discrindo sermonem extender, dum confluent omnibus, que ab ipso publica, eccl non discrindo, q[ui]c per tempora contra Orthodoxos viris atque Catholicos fieri perpetrata sunt. Quibus pene omnibus omnium mundi universitate, utique sollicitatione necessitate compita ex diuersis urbibus contra eos, seu accusatione ad Apollinaris vestris cunctis plurimi Orthodoxi detulisse monstrantur, & non in orationibus & communione, quamvis & communis potest, solliciti, rursum, tantaq[ue] euerteri per Apollinaris auctoritatem dicuntur, quatenus minime totum corpus Catholicum subtilia eorum Lebenses tangere disponere voluit, &c. At vero haec admodum lecit: Anastasius in Martino, quia ibi accidens invenit ista certitudinem est: natus de Apollinaris ab ipso Martino Pontifice missa longe aliter, vt dicitur est, accidit, cum illi non resisteret impensis, sed in sollicitatione praecipacis fini, vobis loco dicitur Ozymondo aucta aduersus Paulum viuente declarante Christianum, oportuit pleniorum Synodus Romam cogere, dicens

I E S V C H R I S T I
A N N V S 649.
M A R T I N I P A P . C O N S T A N T I S I M P .
Annus. Annus.

S E X C E N T E S I M V S quadragessimus novus annus
Domini agitur, Indictione septima, codicilis

Resumptione & Romanis bellum gerit ad flumum Aemilias, quod
Salientus datur: in qua bella à parte Remanorum, reliqua terga
dantibus, eto milia occidere, huc Paulus. Vnde opinor, eu-
modi bella impedimenta fuisse, ne decretum à Rege Fran-
com legio Gallicana Episcoporum Romanum, se
conferret: ad Martinum Pontificem.

X.
PRIMA
CONVENTIO
N.

a. f. 2. 3.

Quod igitur ad primam actum Synodi Actionem:
eius exordio Primicerius Notariorum velut tuba cinc-
tans contortatos Christi milites, eos multa exulta Scrit-
ptura prelocutus paratus ad bellum, acque inter alia di-
tum Scriptura verbis illud Ioclis a vtrupam: Comite, in-
qui, tuba in morte sancti meo, quia venit dies
Dominus. Clavat hoc, suscitare bellatores armis portantes cum
sancti spiritu in defensionem Catholica Ecclesie, & defunctionem
teuius impugnat, &c. Ita magna Energia animis adaequans
haec enim concitans, ipse Martinus Pontifex disram val-
de & tempore accommodata habuit in sacro illo con-
uentu orationem, qua desponsavit facilius etiam diuina
Invenitam myrtle, tum Ange & hominibus iureuen-
dum a fecelata haereticorum inquietate dillos penitus
& dissipari, metuereque prodigiis nostrorum Cyrus Alex-
andriani, Sergii, Pyrrhi, & Nivalis Contumacop-
litianos Episcopos, profentes oves non ultra in Christo
volontatem & operationem, in necessariam af-
fumponem adducere & vivum partire, illi in Christo na-
turam, sicut & ceteram, licet id palam dicere vere-
rit, docentes robusti sententiae, duas in Christi voluntates
& operationes, sicut & ceteras naturas, necesse esse fa-
cere istud. Catholicum dogma divina Scriptura ten-
tans atque affectionibus SS. Patrum. Quia autem ha-
cemos ad eis Catholicis in fidem machinantes, non
minim supererat, ut signifer Cyrus, Sergius, Pyrrhus,
& Paulus, exacte recensentes, nouissimeq; post eundem
a Paulo in Orienti aduterios Apocleticos Apostolicos le-
dis & diuersi Ori hodoxos excusatum in suis: apomodo
pronovatis que eis omnium Orthodoxorum vindicati
exclamant, coacti ipsi fuerit Synodus convocare,
docens, finitam fuisse, illa percutens & inculeans,
huc & sic.

XI.
MAXIMUS
PAP. AD
SYNOVIA
ORAT.

b. f. 2. 7.

a. f. 2. 6.

Martinus p.

IX.
CASA
POLEMOS
SYNODAL.

d. f. 2. 10.

Ita ergo in scripto, vel sic scripsi Orthodoxorum precies mi-
nime deficiunt apollonica memoria nostri praedicti, et non de-
ficiunt, cum variis diversis temporibus constitutis, scirantes,
& tunc rogantes, quoniamque & dexter inserviant, ut non per
Aperiatur nisi (et dicunt illi) pro hac maxime dignissima presentia
admittantur & conficiantur, prout ipsorum propriis emi-
nentiis montibus coniuncti, atque ad Orbem Sacrum sicut Ca-
tholica Ecclesia renescunt: Et neque rogantes, neque interrogantes
potuerant eos a sic coniuncti: quoque inde recipere, sed sunt
dicti dominus inscripti: Canticum regis eius, & non sal-
taurantur laudes suae, & sua planterunt oblationes in cor-
am his, sicut scriptum est: & auctoritate predictarum, & o-
culorum eiusdem claret, ut quando videtur ecclia sua, & aurum
audiat, & corda intelligat, & ruerit amur & faveat, ut percep-
tionem salutis predicationis, huc de loco praece-
dunt: qui autem in illius fuit efficit partes, ita per-
diderunt.

XII.
CASA
POLEMOS
SYNODAL.

Ita ergo in scripto, vel sic scripsi, & propter &
minim, que per eum salutem citoquecepsere, nec non
propter predicationem (sic illam est) ad apostolam fidei super
hunc capitulo in sermone didicimus, pertinuisse quoniam immunitus
est ipsius eorum, qui inveniuntur eis. Deinde, nos carissimi fore
predicandi, omnes vos, qui secundum gratiam eius, factores officium
gratia, mutare, & propter hanc qualiteram in nomine domini
contra eum in mundo: quoniam communiter omnes, opere visque
deus respondeat & indicat, nisi misericordia & nostra misericordia
per hunc virum, sine misericordia in dominum tuum exposta, trahere
debetur: & maxime preceptu habitantes apollonicis d. &
tenetib[us] obituaria & greci, in quo nos spiritus (autem ipsius episco-
po regere dei ecclesiastis, quam acquisitus per legacionem program-
sed & atriuit & videri lumen, attendere natus operario, quippe
sa facinus & legamus, &c. His & aliis a sancto Martino de-
cisa ex parte Synodi percutitis, ad tractanda, que per-
gredi efficitur deponentium est.

Cum autem sanctus Martinus sita distiles, audire
legato Mauri Episcopi, Cœlestis pro Archiepiscopo Ra-
uenensis, Mauro iudem nominato. Fuit ille eodem
Mauri Cœlestis sanctitate celebris, cuius nomen in Al-
bum Sanctorum relatum est ab Ecclesia Catholica, am-
uerstata memoria cinclorum. Leda illi itaque oblatas ab
eo epistola Mauri Episcopi Ravennatis, cum eti-
modi exordium: Demino sancte & merita beatissime, tem-
pore apostolico & vicere alijs Pontificis Martini p. Martini p.
am frumentorum Dei Episcopi. Vicinus natus & jugularis illi, q.
vbi exculians te primus, quod obmissione bavaricus
pietas adieci non potuisse, deinde declarata, quoniam col-
leget, Catholicæ fidei, de milia & legatione ad Synodum
egit. Post hec autem occasione profectum recte a
Episcopi Ravennatis abiens, ipse Martinus Panormus de
duabus in Christo voluntariis, & operationibus disti-
tis adhuc b. in disputacionem, una ab aliis, audiis in
fratione Dei & d. Episcopi in Sardinia, summi possumus
primo Synodi Secretario.

Conveniunt deinde iterum Patres codicem, &
Indictione octava, octauo Idio Octobris. Isidore E-
piscopo, consistutibus, parvidenti Maximo Pon-
deri, qualiter soleant & debeant Apostoli Sedis sedis,
illa primorum prefatis ostendit: Beatoe David ad Dic-
tum fr. infinita & infulum preparatu sedis: Martinus &
veritas probavit ante faciem tuam. Hoc agit preparatio
per veritatem gloriosam ad gloriam eius & innotescit facie
suo propterea operante perfice & (autu) similem habet
confidens reverendum paterem, ut ex hoc prospere in
glorię in hoc, quid intelligit & cognoscit & dominum, & p-
cūlū & cōsciuū in messe terra: studiū compone
manu ante p[re]cepta coram, quia auctor p[re]cepti, & cōsciuū
discit, donec per querulationem inquisitorum reperiat
& addicere valerit, illud videlicet, quod per sequitur
placuit Salmone, adimplens, quod dicitur: Atque in iusta
non reprehendas, intrigas prius, & tunc exerce, denique ad-
dictio, non respondas. Neque, siue mortuorum saepe
reprobatio: veri in tamquam sportu & iuri, qui cōtra factum, aliis
examinationem ordinem coniugari ab his, qui secundum Dei
seruitati deputati sunt: quoniam ita cum eratene exponit
memoriam, & confessum Dicunt, qui dicit: Vnde seru-
tis congregatis in nomine meo, ut sis in nobis terra. Officium
ergo secundum p[re]ceptum eorum non confundantur
eos, quoniam inter illi sunt de obitu sanctissimi S. Romani Hieroly-
morum Episcopi in illarum ipsam dicta facta est, ut
quoniam libello plura imperi, quia p[re]ceptum
hunc invenirent, h[ab]ent locis polimoni. Precedit
icel[us] tunc fidei aduersus hereticum monachum san-
ctionem, detulans in primis eius exhortacionem, pa-
ragatores, ac defensores. His auctor, & mox adserit
oblatas est libellus Abbatum, & floribus, &
monachorum Grecorum, tam in vita confundente,
quam eorum, quoniam in eis hec aduertere quoniam li-
bello p[re]ceptum est titulus, quod ipsum Maximum Pa-
tronum p[re]ceptum nominant factorem. Patres Pon-
teri, beatissimum. Excellitimum aliquip ex humiliis
Sacerdotibus in Palermo, aliis, quia Africæ monachis Rame
aduenient, pretentes omnes via annalium dampni com-
pelli impios hereticos, & abominabiles Typhon nec-
editum nomine imperant.

Auditus in Synodo illis, qui praefores accusau-
tuerunt, nulla iniurie ex ratio apollo & Sedis
pra eorum, qui praefecitos i[er]ebo & P[re]p[ar]ato
co[n]fessum, h[ab]ent quæcunque libellos, omnibus
ac primis locis forte littera Segni in Cypri signa-

coopi, non nosloperemus suo loco, cum oblati sum: Theodo-
ri, domini. Quibus auditis & declaratis à Mauro
Cateene Episcopo, nulli sunt recitari littere Africano-
rum Episcoporum, cuncto argumento aduersoribus eodem
hereticos ad Theodorum Papam scipit, quas aque-
lum hoc locutus est etiamnun: legeque patitur alii co-
rumque Episcoporum ad Confutandum Imperatores
aduersarios roldens hæreticos data, itemque alii Concili-
bus ac Theodorum item misle, nec non alia ad
Paulum dare ab Episcopis Proconsularis prouincie Car-
thaginensis subscriptione faxigantia octo Episcoporum
memor. Nonnullum vero recitata fuit Epistola Victoria
Cathaginensis Aeneitis ad eundem Theodorum Pon-
dicerem data: qua Maximi Aquileiensis Episcopi prae-
dictio commentari, secunde Consultationi finis imposi-
tum est.

Comenentur tertio Patres ibidem loci decimo sexto
Calend. Novembris, eiusdem anni & Indictionis, eodem
praeidente Martino Pontifice: qui, vbi de studio, vigi-
lante, & cura, quæ debeat eum, qui vniuersitate prebeat Ecclæ-
sie in intelligendis atque damnandis hereticiis, & de
in agendis, quæ virgat diuina in iusto, & de auxilio ad hanc
impensa à Domino impendi solito, plura cunctis audi-
endibus, diffluerunt: mox exferunt Romanæ Ecclesiæ
produlmisi, quæ ab eismodi hereticis aduersariis Catho-
licam fidem scripta esse reperiuntur, primumq; omnium
ficti etiis tricorpon Theodori Episcopi Pharanit,
obitu quidem nonnisi vita, sed ex impiate optime
non: ex blasphemia enim solum sibi nomenale liquid
comparari his temporibus, cum ei ob etatem & in he-
reditate studiorum reliqui defere folerent: lectaque
in ea ex se fergit ipsius de vniua Christi voluntate &
operatione blasphemus. Ita enim princeps crishians
est, vt pro quo ex eius scriptis, qui hereticis pro-
movere, omnes accepterint: ex quibus & cognita sunt
multas hereticorum generalia, ostensimque (quod succel-
lentia per pudorem occultare conantur) q; ex quo for-
tem uera blasphemia fluere de vna tantum in Christi
voluntate & operatione, quod, cel; cert, iste alleter, ex
corporali ex veteri processu Domini nostrum
Iesum Christum. Ad huc & alia impie dicta confutanda,
partim sententia in medium aliam dicitur.

Polt huc intere confratuita nulla fuit recitari nouem
capitulo Ciri quondam Alexandrinii Episcopi, itemque
Confentimopoliitanii Episcopi ad ipsum epistolam
cavat: & quoniam Dionysii tenuitudo reiebat Cy-
rus viam affectio in Chirico voluntatis & operationis,
et si eum codex Chirico, legique eius epistola ad
Cirium, quia Devirilem appellar Chirico operationem:
interrogatus autem S. Martinus Papa, fraudem detegit
coram tunc rituum Dionysii contumplatum: crenum
ili et classifier nouam Devirilem operationem, illi
non, nonan, vniuersitatem, atque denunt, cieci vo-
cata Devirilia, vniuersum in Chirico operationem duxat
Dionysium secundum retiari fureum. Inflatusne etiam
ad eundem Ponitac Thesmophilus hanc scripta de v-
o operatione ex Dionysio Devirilem operationem male
ceptra leserint. Post haec lecta, interroga quoens idem
Martinus Papa, plane ostendit Dionysium per Devirilem
operationem, non viam significata evolutione, fed vni-
ceffine diuis, humana felicit. & diuinam, id est plu-
bus docuit quod & per Sophronium Hierofolymita
ante haec fuisse detectum, & in harenicos obiectum
vix exculpatum a Pyrrho, Deuidicin Episcopus Ca-
rthaginis interrogatus ostendit.

*...mox obiret in his magnopere considerandum
Cum Thessaliam, Sergius, Cyrus, & reliqui
ad probandum vitam operationem & volumina
in Challobi factum scriptis Dionysi, ex quibus ad-
eputare confirmari afferunt errorum: quid est,
ut nonquam ab aliquo adaequatorum vel legerior ob-
seruitur, Dionysii ea non esse scripta, vel dubitatum
est, nam Dionysius aet. c. 1700. Quibus appearat, à ma-
nus, nam Dionysius aet. c. 1700. Quibus appearat, à ma-
nus, nam Dionysius aet. c. 1700. Quibus appearat, à ma-*

a Cane. La-
ter sub Ma-
tmo, Ad. 3.
Or 5.

卷之三

CONSERVATION QUARTERLY

XXI.

CONSVL.
TATIO
QVINTA

XXII.
SANCTI
CANONES

dem dubitatum, num vere ea Dionysii antiqui Theologici essent scripta genuina, vereque germana, necnullae quam Areopagita; ciuidemque Episcopi Atheniensis tali enim in scriptis nomine, nempe Dionysii Episcopi Atheniensis cognomento Areopagita (vt Acta declarant) codex editus ac lectus in eadem Synodo reperitur. Ut hinc minuti debeas petrifaciat frontem recentiorum haereticorum pro arbitrio condita maiorum sive scripta, sive traditio negantum. Certe quidem non effacta ita de Dionysii scriptis ab uno vel alio priuarunt, vel in angulo furvum editio, sed a pluribus publice in pleinâ Synodo ac patenti iudeicio, cunctaque quam exactissime examinata, que ex Dionysii scriptis alia sunt & cognita testimonio. Ad de Dionysii scriptorum veritate hoc loco suceptis pluribus disputatum est: haec enim obiter dicta sunt.

Hisigitur vifis, infra capitulo Edictis Heliis Sergii Constantinopolitanis Episcopi, nomine Heraclii Imperatoris edita & promulgata, et que ad Cyrum scripta de eius confirmatione littera, nec non redditio ad Sergium littere Cyri Echtheis in illam confirmans. Quibus peractis, reliqua in sequentem Confutationem placuit prologari.

Decimo quarto Calendas Novemboris, Indictione octaua, rutum in solitum confutem remanentibus Patribus, sanctissimum Pontificis Martinus ex more prelocutus plura de deflationem recitat Echtheis, & eorum qui eam confirmare laborarunt, Sergii, Cyri & Pyrchi, pro concione dixit: Animir omnibus facta Synodus, adie citque de Paulo: qui Typum edendum propositum; indi-

icum peragi, & causam iudicari. In fine itaque iunt recte littere ipsius Pauli ad Theodorum Romanum Pontificem ex quibus eius refractarius animus cognitus fuit.

His addicta est lectio Typi illius nomine *Confiteantur* Imperatoris editi, idemque examinatus a sancta Synode, compertus subdolus, inconfitans, mendax arque in omnibus impiis, est damnatus. Quibus evulsius prae germinibus, iubet sanctissimum Pontificis vetera in membris afferti de fide Catholica decreta Patrium: primum que omnium recitatum est Nicenum Symbolum, deinde de Constantino polo translatum, postea vero quae pro defensione Catholice inde edita sunt in Concilio Ephesino duodecim capita, sive anathematis: addita his est definitio fidei Catholice facta in Chalcedonensi Conclito, & quattuordecim capita in Quirina Synodo. Quibus lectis, nomine totius Synodi locutus est Maximus Aquileiensis Episcopus, plausitque in commendationem eundem Conciliorum dixit, arque in decenniariorum heretici praefatibus plurima inculcauit, in damnationemque eorum, qui eundem defendantur errorum, in sequentem vero Consultationem re ecclias, que a sanctis Patribus pro Catholica veritate effecit scriptum eisdem damnationem erroris.

Demum vero codem hoc anno conuenire Patres pri
de Calend. Novembri. Cum praefidens sanctæ Synodo
Martini Romanus Ponitrix præloquutus, hortatus est
omnes Patres aduersus hereticos frenem de cetero, cof
fide que facilius veluti facilius confondere,
eaque de causa affecti iustis fandorum Patrum volumi
na, ex quibus velut e phætra ligatis, quibus ferient
hostes, acciperent. Recitatique contumeliam fandorum
Patrum senentes, hisdemque à sancta Synodo collauda
tis, iusta sunt legi veterum heretorum scripta, quibus
contentientes nulli recentiores heretici cõinciderunt,
pariterque mendaces argumentant, dum vt decipitur
simpliciores, se Patres sequi, & sacra Concilia tueri
int' essent, ostenderenturque pariter idem adulterata esse
coninden fandorum Patrum dicta.

His igitur a sancta Synodo exacte cognitis atque difficultis, & vera de Verbi incarnatione doctrina firmata, ad eam spectantes, & ad confutandas aduersariorum affectiones virginis fanci sunt canones, quibus singulis ad finem apposita est condemnatio eorum, cuius lexis sententia. Eos igitur necessario hic delinquentes exhibimus.

Sic nos inter secula quod datus es, confonit nos tuus mundi, et ha-
mponia hereticorum dogmata, & ea que pro aliis aut in dif-
ferentia nostra quibus impensis scripta sunt, & denunciata ha-
bitum, & deinde patrum, Cyril, & Simeon, Pyrrhus, &
Iacobus, & anathematizat, ut ipsius Caribulus Ecclesiastico
relictorumque: non sicut aliquem de hoc, qui ab eis vel finali-
bus in scripto vel in sermo quoque manu vel loco, aut
impensis rebus depositis aut consimiliatis, responde fidei cui mis-
seritatem, sed fidei patrum nostrorum confessione do-
cimus, ut credamus non hanc ut omnina depositione, sed non
adulatoribus in quaueque fuerit, hoc est, iuxta Episcopos, aut
propter vel diaconos, sive clericos cuiuscumque Ecclesiastica ordinis,
et ecclesie, vel laici, pueri & orphodoces, & Catholicis Ec-
clesiasticis, ut proprieate, argu in ipso firmis consuetudinibus, in qua
caso id dominio ordinis, illorū autem impensis art, scripabilita curam
primitudinis, vel sententia rectae & inuiditatis atque injuriae,
magno anno profanis & exasperatis vel reprobadis arbitrantur
nos, non condemnamus.

Nec quia sacerdos hereticus sapientia inducit, aut professa ait,
nisi patrum, & sententia, & inuiditatis, & peccatorum, & mali-
ciorum, & impudicum, & iniquorum, & inuiditatis, & impudiciorum,
et apertissimorum, & exasperatissimorum, & impudiciorum,
& scandala, & scandala, & scandala, & scandala, & scandala, &

non enim scandala hereticorum quoconque modo, aut ver-
o, ne tempore, ne loco terminos remenem illata, qui poserant
fratres, ex Catholica Ecclesia Patrum, ut eis, similes & inuiditatis
quoconque modo, remittentes, & per alios remittentes
remittentes, ut leges, ut defensiones, ut locis, ut apolo-
gia, ut concordia, ut conseruantes, ut refutantes, & ut
modus, ut collationes, & ut ordinationes vacas &
inuiditatis, ut servantes, inuiditatis incongrues & ir-
ascibilis, & compendios, si quid aliud impudicum hereticorum
usum inuiditatis, per diabolicas operationes corrumpere & cal-
lumpe operari, Orthodoxorum Catholica Ecclesia, hoc est dñe-
sationis & Synodus preicationis, ad easdem finem
propter Deum nostrum confessores, & vijpsa in finem
perpetua permanebas, cum agnos: huiusmodi in factu
fachorum condonatur sit. Et datus come populis: Fiat,

Itaque nos facimus vobis, dilectionibus fratres, quod & vos sine
digno inuiditatem cognoscitis, rigidum & benevolentiam in Deum
habetis propter cooptatum ipsorum Catholicae Dei & Apostolicae
Ecclesia in quiete & pace confidente veluti i. leones rugientes &
apparentes quem deuotissimam habuerint le quidam homines, qui
eius scripti sunt in Deo inuiditatem impetrata sunt procedere, hoc
est, Thedori etiam quondam Episcopi Pharamunitano, Cyril Alexan-
dre, Sergius Confessio Pharamunitano, vel eius successore Pyrrhus, &
Paulus, magni Dei & Salvatoris nostri etiam speciem in hereti-
cana renitentia retroquiescerunt, & eis qui redierunt, Clerigium Domini
debet diligenter esse quod in operis afferunt minime, cum habet
hunc secundum formam seru, vel secundum quod propter nos factus
est homo, voluntatem aut operationem naturalem, sed fine singula-
tum eum sine natura, & non solam finem anima & rationalem, &
in infinitum secundum esse exstare eam scilicet nos glorios Ecclesie Pa-
triæ docerunt, emquecumq; vel, voluntate confidit & operatione, ab
omni care & substantia natura: præqua re ipsam gloria Deum &
Dominum nostrum Iesum Christum per vitamque ex quibus &
in quibus confiteatur natura, atque ad pertinenter ostendit naturalem
proprietatem per se esse in omnibus, obique tantummodo pec-
cato prevenire.

Si ergo per secum in omnibus, quemodo neu & in voluntate &
operatione, secundum nostram naturam? Certo est enim, quia
per operes naturale velire possit efficiens omnia ei opera-
tio & voluntas quæ proprietate amputata, viisque & ipsa natura cù-
illa permititur, quæ tamen cognitæ naturæ & mœsi modo patet, ut effici-
ens deponit eam naturam propter operationem. Propterea & pas-
tivam vitam secundum naturam ei naturi, cuiusdam duas voluntates
& operationes, sicut nobis tradidicunt, hucq; incrementum & crea-
tam, animam & humanam, coherentem vitam, ut testantur verba
corum. Adhuc negari in approbatione veritatis iuxta, & super o-
mnium adiutoria, anima.

Deum vero post hanc sequuta est omnium Episco-
porum universitas, qui tamquam appendix addita
postea fuit subsciptio, num allorum Episcoporum,
tempore Ioannis Episcopi Mediolensis, Iuliani Episcopi
Calaritan, & Melliodori Episcopi Derventiorum, Ab-
boustante Senodo, scripta et ab ipso sancto Martino
Romano Pontifice vna cum Concilio Synodalibus episo-
copis ad omnes CHRISTI fideliæ vbiq; degener-
ta circumspecta sunt, quæ pro fide Catholica aduersi habentur os ge-
felleos. Sed & vna cum eadem Synodali epistola pati-
temus, ut exemplaria Synodalia Auctorum. Exstat
ipsa quidem Synodalis Encyclica, digna sane tanto Pon-
tificis, tamenque Episcoporum coru; quam hic tibi de-
ferendum sursum, ne tu hoc careras manere, quo Ca-
tholicas vniuersitas locupletat est orbis: & licet al-
quantum prolixam, eo tamen audiendi, vt puto accep-
tu.

c. Ep. J. I.
Martini, 1a.
2. Ep. I. Ro.
Pam.

XXV.

EPYST. EN-

CYClica

MARTINI

PAPA ET

SYNODI

ROM.

d. 1. Ep. 2.
Per. 1.

c. Ep. 2.

E. Pat. 2.

g. Laes. 2.

h. Epob. 4.

XXVI.

i. Per. 1.

k. Indat.

XXVII.

l. Per. 2.

m. Indat.

fructu-

a Rom. 1.

b Hier. 4.

c Psal. 2.

XXVIII.

d Hier. 7.

e Hier. 5.

f Item 2.

XXIX.

XXX.

fructuosa, bis mortua, eradicata, fluctu seruos maris, summantes proprias confessiones, quibus catalogo tenetarum in eterno conservata est misericordia patimenti tribus, sed hoc illucque maculae propria heretorum absque timore iactantibus, qui communauerunt a veritate Dei in mendacium, & coluerunt & preponuerunt Catholicis Ecclesiis dogmatibus hereticorum seductis a conferta, proponentes omnibus modis aut decipere similes, aut per equeas, qui in Dominio permanentes. Quod sancti & plures Orthodoxos viri operati sunt, corpori altero eos malo affectantes, quantum animam captare non valuerint in pectore Orthodoxorum fides illos rite colligi. Ideoque propter praeceas eorum admitiones, & prauria nonnaturae commentari, & in interiori a cordis recta beatum Hieremam b. conturbati Catholice recordationis antecopere uolvi Pontificis, non deflexerunt admonentes eos & conseilantes recedere a sua blasphemia di hereti, & sanam doctrinam amplieci, ne quando tractat Deum in se, & percutit fonsius de via iustiorum, his cit, pia sanctorum Patrum confutare.

Audili, quanta fiducia atque securitate absque villa trepidatione predecelorum orationis Romanorum Pontificum in infectanda & profunda Monotheletarum heresi studium commendet & diligat: quod quidem minime licet, si Honorius eius fuerit affligeretur erroris. Pergit vero:

Hoc autem consilij non solum ipsi eis securitatem, sed & aliis plures diversi provinciarum habitantibus reuersi subiici Episcopi, & manus eis dicit generalitatis Synodus per scripta non solum inimicantes emendare proprieam heresim, sed & nos ipsi id est, Apofaticum nostrum sole coniurantes & protulentes erigere se secundum regularem auctoritatem, & non utique ad finem per tempora permittere contrariae nonnaturae seculis Dei Catholicis depecait Ecclesias. Ideo ex omnibus pene sacerdotibus cum charitate admouiti, non inclinaverunt ariam suam ad andicandam rationem perfundantibus eis, neque cordu suu seruare mitigare voluntate, ut concuerentur ad Deum. Sed quod ad Dominus de nobilitibus, hoc & in eis praecursum certius est.

Dicentes per prophetam dicit: Misit ad eum seruos meos prophetas, per diem coniugem dilucum, & mandauit, & non audierunt me, nec inclinaverunt ariam suam, sed indebuerunt cernentes in petram. Quam e vobis e facta, nimis iteram via tua? Addere peccata i' son' peccata properantur, humanitatem Salvatoris atque Deitatis cum blasphemis ad denegare per impudicum Typum, qui ex maligna infusione illorum factus est contra immaculatum nostrum Christianorum filium, a sermone Principe, disponente in codem Typo, nec nra, nec duas voluntates aut operationes, hoc est, neque diuinam, neque humanam voluntatem & operationem in ipso Salvatore nostro quicquam omnino confici.

Hec autem predicatorum, ut non solum in humana ciuitate, sed etiam in virtute eminente cum sine voluntate & operatione hoc est, aliquid naturae & essentiae esse denunciant: quatenus cum perfida hereticis & Orthodoxos Petres abiciens, & cum scelerorum vivorum vocibus, hoc est, vna voluntate & operatione pariter denegari facient Orthodoxorum doctrinam, id est, duas eiusdem CHRISTI voluntates & operationes, sicut & natura virnis inconsueta & indubitate, promulgantes illicite, etiam sine reprehensione vel condemnatione, censillere in suis confessionibus hereticos, hoc est, in ipsa, quae ab aliis predicatorum, vna voluntate & operatione, atque aenam sine periculo libertate peruersos, qui in dogmatibus reprehenduntur, hereticos, com eis, qui in doctrina virgine in fauce irreprehensibiliter delubcent, sancti Patribus: quod utique Catholicis Ecclesiis sacrificantes regulis destruere certum est, magis unito totius a Deo inspirata doctrina sanctam predicationem, que nullatenus nosos excusat, neque liberat de iudicio culpatorum innoxiorum: hoc enim prauum & diuina equitatius est alienum.

Quoniam autem illud cum ceteri contrari presuperferunt in deceptionem similescum, & cooperantur fecunda prauitatem, in scripto andicar et proferre impudicam sua nonnata inuidia dogmati, dicentes hoc esse patetum dogma, qua tradiderunt hi, qui ad initio speculatoris & ministri verbi facti sunt, & sequentes successores eorum a Deo inspirati Ecclesi Patres, & sancti videntes quamvis Synodi: ideo consilijne pertrahentes terrible esse & diuinam provocari indignationem has omnia despicere, que opugnant Catholicam Ecclesiam, ut ne condonemur, ut, ut imper-

fatos atque iniquitatis habentes intellectu anima ad inferendum malum & bonum, prompti scandala gratianis. Dei commendatio, cum in haec Romana Confessione constat, ut confirmationem quadam pismarum Ecclesie predictarum, confirmationem autem impositiorum romatissima degnatur, per similitudinem decolorum nostrorum sanctorum Patrum, quaque per fontes concordiam. Et in ipsa Deo amabilium constantem defensarunt heretici, & annos hereticis superasse noscunt, oportet enim erroris errorre Catholicam Ecclesiam. Quia enī ex artus, hoc est, fortis, ali confessoris testimoniis Patrum existat, rebūdorem habent contra aduersarios & in expugnatione variis, in ore & armis, inquit, duorum vel trinum testam, plus nonne, & fontes & fonticulus triplices difficile compiri, & hanc quiescantur a fratre, quiescantur firma, praealdebit autem fides fundata.

Preterea & nos ut dictum est secundum indicium consuetudinem pismarum in id ipsum convenientem, propter anima pergitur, seriente comparatione ad inveniam per difficultatem discimus regere, tam sanctorum Patrum, & unius alium quamque synodus facetas promulgationes, & dogmata infelices hereticorum anteriorum, quamque nunc emergentia contra filium eum ipsius eorum. Et hec, resona impinguo ipso praeferto, ut non bis offendamus, relegentibus differentiam locum & membrorum, breviter, clara Patrum doctrina & sententia hereticorum reperi, & quis in nulla communia hereticis existunt cum sanctis Patribus, sed quantum dicit Orum ab Occasi, tantumque dicitur inter reticuli verbo & mente ad insuffrari a Deo viri. Proprietas autem quidem Patrum sententiarum conformantur, canentes eas predicationem sutorum, nec non, qui nobis cum finibus ipsi et deinde suscipiant.

Impios autem hereticos, cum omnibus prauissimi legatione eorum, & impium Edibson, vel impinguo Typum, & novum, vel quicquid est de his, qui expofita sunt in ea, foliuent se verbis pro eis facient, in scripto mathematico, ut & vos omnes, quipper omnium eritis, certarim dicatis responsum pmi & Orthodoxos, hac per a nobis gesta cognoscantur, tunc Catholica Ecclesia confonatur nobiscum, juxta consuetudinem & omnes quidem Patres conformata in scriptis, concessa illis nobis in Orthodoxa Ecclesia, mathematica autem eorum hereticis, qui presumptive hanc olim & nra expugnauit, ut cum sacerdos Euthymius & impinguo Typi, id est, quatuor, ex quatuor de his, qui ab ipsius implicite expofita sunt, folioper, quatuor fratriculos per confessionem, restituant amittentes fratres fratres.

Proprieta enī ea, quae a nobis pro Catholicis Ecclesia finaliter gesta sunt, omnibus derescunt, ut nostri predicatorum, qui quidem ipsi immosse esse approbamus coram Deo & deinde, ante quos ab eis indicatis sumus cum eis, qui hoc a nobis sicut in scribilibus eius aduentu inexcusabiles autem eis, qui non esse, demonstramus, riposte molles habentes accusacionem pro ipsius post veritatem ostensum, Domini dicente hic Sicut regnus eius, catus ei' sicut peccatum non habent, non accidit, non accidit, non habent peccato suo. Sic & nos folioper, sicut fratres, consideramus inuenimus in provocazione charitatis & bonorum operum, non enim collectanea nostra sunt, sicut eis fratres, sed, fratres, sicut consolamini, & tunc magis, quae videlicet imprudentem dicis.

Voluntarie enim peccantibus nobis post acutam iniuriam revertit, iam non relinquens hostia pro peccato, turbidat enim quedam expectatio nascitur, Digni amatores, & amicorum patitur, & aduersarios. Scimus enim dicuntur: Moli invidiosus, Cyprianus retrorsum, dicit Dominus. Propter quod praeconcessus reprobavit, dicunt Dominus. Propter quod praeconcessus reprobavit, dicunt Dominus. Propter quod ad ipsius populum, & hoc ad eos: Terra super quam inducuntur sancti gloriam, & sancti populi terra virum virum de mortuorum suis, & confirmant eis per se speculatorum, & illi ridetur gladium venientem figuratum & ceciderit brenna, & amicorum populo, acutam iniuriam quippe illi sententia brenna, non se obseruant, revertoque dominus & tulit eum, sanguinem suum super caput ipsius eis, quisque brennae audiuit, & non se obseruant: sanguinem suum in operari. Si autem cedissent, amicorum sicut faciunt, quae si speculatori viderit gladium revertoque, & non eis securi faciunt, & populus non se cedebit, revertoque gladium & celo de eo amittunt, illi in iniuriant sua caput eis: iugementum non

multo magis dicitur requiramus. Propter quod reficitur am-
mum in fiduciam d'lem sicut nupti beatus Paulus: Quia uita
est origine omnia nostra. Nenam subtrahimus nos
comitare amicos, qui trahunt eum a sanctis Patriis &
sanctis Orthodoxis confundunt per ea, que nuper apud nos i'no-
duimus postea sunt.

Amicos itaque vobis & emis ergo, in quo vos Spiritus san-
ctus duxerit ipsos, regere Ecclesiam E' te, quam acquisisti pro-
priae vestigia, ut ibi non sit, qui residuas aut seductas in sub-
iecto sentias per philosophum & manum fallaciam. Aperi-
cipientes spiritu sanctius per Apolloniam dicunt: Quia in mem-
oriis corporis recensit quidam a fide, attendentes praeiorum sedu-
ctionem & doctrinam demoniorum, in hypocrisi mendacio quoniam
extremam habentiam suam confundunt. Propter quod et
rigunt & erat, ut non intraret in tentationem: quia mentis
negligencia operata in hi, qui non crediderunt veritatem, sed con-
sideraverunt, coquunt & charactazunt veritatem non percep-
tum, ut latenter. Dicte f' enim tentatorum modorum est, spie
conveniuntur tentare. Unde uera tentatio a conceptu &
perceptu & credibili. Deinde conceptio & ueritas. Non conceptus pa-
raperitur: percutit uero, cum coniunctum fuerit: generat
mentem.

Sicut g' itaque erat fratres mei dilectiones, delectibus na-
turalibus & ratione concordantes: & luce h' nos aut angelis de cor-
& consenserunt uera, prout quod acceptum tam a sanctis
sanctis Patriis & ymaginib' aliorum quoniam
distanti, & ueritate sua. Igitur fecit predictum, & nunc re-
cuerunt domini: si quis uero euangelizans auerteret predicationem id, quod acci-
puit ex prophetis suis. Multo autem laudandum judicemus, an
dixit aut prophetus hominem placuisse? Si audiu' hominem a plae-
notoribus patrum Paulini, CHRISTI seruum nesciut. Sic
ergo accepto CHRISTYMA a sancti predicatoribus, sic
et uenit: Banum & depositionem uisus in iacu' capitulo
ad Simeon' aduersum, qui habebat in uero: quoniam I' primi
predicatione Dicitur: habens signaculum hoc. Neque dominus
quoniam: & dicitur ad iniquitatem omnis, qui inuenit nomen
domini.

Dilecti fratres, parva vocula montes euentes nulli-
serunt, quid deterrantur. & non ex ore domini loquuntur,
siquis aduersus ipsum Typus, aut legem, vel deputationes, aut
consecrationes, quoniam h' enim requisitione
consecratio eius est gloria domini: & quia nullus homi-
nus nisi secundum similitudinem, pro uero crucifixu est, ne-
cessario est quoniam est caput crucis, sicut sed in mysticis
CHRISTI dei letacionis regenerationis remunari dignosse-
nt, secundum eius predicationem in Pentecoste: maxime aperte
dilectionem & quoniam & per se sua dignata distin-
guuntur. Dicit enim dominus tu: Omne regnum in se
dicitur: & secundum concentus & less aduersus eum dicitur non
deus. Et si quis defensio: libellos, sed & calumias defensio: t' p'ro
sua causa, non ualeat, h' enim affectus non uuln-
erabit dominum nostrum vel letitiam & operationem: ergo in
domino est tranquillitas & quoniam stabit aduersor omnis uer-
itatis & ueritatis uulnus & inanis esclusio, quam a nobis de-
fendit.

Urgit uero, ut transfigurari uim patrum, potius autem certi-
plicationem patrum. CHRISTI dei regnum Orthodoxum fe-
derant, & mortales pericula questione: quoniam n-
h' sunt frater apostoli. Exhortus enim secundum ardore, &
sustentatione, & plena decedit, & decor ruitus eius depensis: ita
et cum in mortuis sum mortuorum. Ut ne pre dilectione mundi
compromittatur ueritas, docebat etiam de omnibus: Diligerat o' glo-
riam ueritatis magna, quam gloriam filium dei: & subuenient
etiam ueritas. Heretici est p', fratres, indebet me manu
dati vocatu' quippe t' datur, datur q' Quidcumque me uerguerit
et uero ueritas honestum, nigrum & ego cum coram patre
me, ut in calo est. Reculatus est enim in calo super
coronam equum & magnificum hominem, qui ueritatem per
ducere kerch' exponunt, aut dengant: quia quid notion
de illa, magnificum factum est in illa. Deuenit illi magnifi-
cacia his per fundi apostoli, & prophetas, & doctores, &
t' uero de aliis compone. Sicut etiam dignata lex Catholicis li-
cet in alia compone. Sicut etiam dignata lex Catholicis li-
cet in alia compone. Sicut etiam dignata lex Catholicis li-

Nemo i' ergo res seducit inauditus verbu'. Propterea cum re-
nit ira dei super plus offendit. Nolite ergo effusis comparsis
dogmatis eorum, neque communione infraeius verbo illo enim:
magis autem & redargite, quoniam coram praemunitis sunt,
& extenderunt lingua' suam quiescentiam mendaciam & non ver-
itatem. Completum est in eis, quia t' de malo ad malam egressi
sunt, & me non cognoverunt, dicit dominus. Veritatem cum non
loquerentur, descerunt autem linguis suarum loquacitatem: ut
impigerent, laborauerint, & temerari fecerint, dicit dominus.
State i' ergo uos, dilectissimi, super vias, & videite & interrogate
de nomine domini antipus, & videite quae eis via bona sanctorum
patrum & ambulante circa, & inuenientis quietem animabim' ueritas.
Sed & si patim' x' proper CHRISTVM, beatterit: multum
autem eorum metuenterit, neque conturbentur. Dominum au-
tem deum sanctificate in cordibus uestris, ipso ducente v'z. Nolite cu-
mere eis, qui corpus occidunt, animam autem posse occidere:
sed potius cum timore, qui possit animam & corpus perdere in ge-
nervam. Nonne duo patres alle venient, & viues ex illi non cadet
super terram sine patre uero. U' ceteri autem & ceteri capit' omnes
numeratis sunt. Nolite ergo quare coquimur patribus melius eis
vos.

XXXV.

^{t' Ephes. 5:}

^{t' Hier. 9:}

^{t' Hier. 6:}

^{x' 1. Pet. 3:}

^{y' Matt. 1.}

^{a' Heb. 12:}

^{a' Rom. 8:}

^{b' Heb. 10:}

^{c' ibid.}

^{d' Jacob. 5:}

XXXVI.

^{e' Heb. 10:}

^{f' 1. Pet. 4:}

^{g' 1. Cor. 2:}

^{h' 1. Pet. 3:}

^{i' 1. Cor. 10:}

^{k' Rom. 15:}

^{l' Ibid. 16:}

De his

mitis remissi consiliosimae ad monitores atque precari, dirigere nobis exercitus patrum nostrorum dilectissimi Episcopi, qui sedis Apostolicae legatus, deinceps concordatae propositio, fungi debent. & quia in nostra Concilio per alia sunt, cum aliis Synodibus apud nos ad clementissimum Principem nostrum sine dubio adpertare, ut exercitus laborum participi effectus, mercede canum ad ipsius palatii, & foregri prelatorum inuenient eum, cumus casus flagrari possit. Agnoscamur hoc namque & per eum epistola exhortari eum cognoscere.

Relaxans vero sanctissimum, de quibus presentissima lator nos admissit, dari precessimus. Nam codicis iam extinuit sunt à nostra Ecclesia & unde daremus ei nullatenus habuimus, transcribere autem possumus: quantum fuit ante hac civitate regredi prorogavit. His quia probabatur, que in nobis per epistolam vobis scripta sunt. Dabogetri, quem & superfluum vixisse vixque ad quam Domini sexagésimum primum supra (excentes) fuisse loco dictum sumus. Porro hoc, quod cum Gallicantus Episcopis regale S. Martinum Pontificem vidimus, cum ei agere minime prætermissemus cum aliis Christianis Episcopis, cum Africani prelatori, quorum plurimi Conciliorum lectori essent in eadem Synodo quæcunq; aduerseris cùd' hereticos; sed & nec præter illi Hispani Episcopos, vel ex eo certo aequali profiliunt, quod idem congredi Synodo damnari Motheitas. Accepta etiam ab viueniente Catholicico ob signoplano & honore sancta hæc Romana Synodus: adeo ut ad plenam fidem Catholicam professionem, post quaque viuenientiam Synodorum alteriorum, hanc quoque fab' Martino Synodi adiudicet solerentur. Et intelligere potest ex Synodo Anglicana sub Theodoto & Archiepiscopo celebrata, de quinquo loco dicendum. Peleuerant autem vobis iste quæ ad plenam promulgationem Sextæ sacramentis.

Hinc uirat, consideres velut, lector, sanctissimum Martinum pape constantiam, animumque vere fæderalem in difficultate tempore intrepidum, dum hoc tempore, quo nullus Orientalis Patriarcha, nam Carthagenensis, etiam imperator hereticos acque certus haereticos adhuc, & in Italiæ ad promulgandum Typam uolentes; Olympius Exarchus, cum inter necdilitione nunc dicitur circumscribit Romanæ Ecclesiæ vulnus ab illo Exarcho predecessorib; dum erat (quod vidimus) & huius quæcunq; moribus impotens. Longo uero tempore Regiomontanus Attiani: hoc inquam, ipso deploratissimo tempore idem tan. filius Ponifex, nulla horum habita ratione repudiatione retardatus, vix aucto Apostolico immuno quicquam licenter nouitati Imperatoris auctoritate gravante, constitutum magnum hanc Synodum Episcoporum conuocat, non aduersus tantum nominatos hereticos, quos probe scierat non indigere alia damnatio, ut, cum damnari essent a predicatoribus, sed aduersus Imperatoris recentem promulgationem fidis edictum illud quod Typum appellant, acturus: adeo ut praesens bellum aduersus Imperatoris ipsum postissimum videat posse ab ipso talce primi.

Ponitque quidem ipse iste omnia colore aliquo diffinians, ut abinde tempus referre, diversaque diffringendi causas & impedimenta prætexte, sed nihil virtus Imperatoris edictum, ut illud damnationi subiecta, iudeollo intercedo ut animo laborat. Quod enim fester impios hereticos, quo minus uita causa tolleret, eo magni stabiliendos errores autoritatem atque potenciam aduocare Imperatoris (nam quod Sergius fecerat cum Heraclio, modo Paulum cum Constantino fecisse fecerat) quæ ex aduerso confurgens, nihil Imperator i' licet iniuste, quod fidelium decernere, declarauit, quodque fadimenter nolles, Ecclesiastica lego contraria putauit

esse damandum, atque penitus abrogandum: cum non ignoraret, quia periculosa iaceret aliam his aduersari, & subiiceret anathemata pragmatiam tunctionem viuentis Imperatoris per ministros hereticos cuncta verentis.

Attamen quod ipse scrieret contra quanvis maxima pothabenda esse veritati, atque ita se creatum esse primarium Ecclesiæ Antithem, ut fidelissimus custos esset accepti a Petro Apostolo & a successoribus eius depositi: haud enim aduersus Imperatorum fidem Catholica in discrimen adducentem obniti, ab eoque promulgatum editum contraritis legibus condemnare fidemque Catholicam postea bene defensim, farta rectam atque firmatam relinquere, cum calarique epistola tetro Christiano ore vulganda & decantanda, infame impiumque clamare etidem Imperatoris editum. Ita tunc quidem Martinus, dum adhuc capitulo ipsa Romana deuiniretur Ecclesia, cum ei non nisi contentum Imperatoris (ut sapere dictum est superius) licet habeat pastorem; qui & tunc magno aligeret vigore, animi & libertate, ut nullo in promulgandis Apostolicis sanctioribus peccato Imperatoris affectu, paratu erit eis eas ad ipsas Palatii fore affigere per Ecclesiæ Romanae ministros: & tanta haec auderet hoc potissimum tempore, cum & de Typo in Italia promulgando in mandatis accepisset Olympius Exarchus, qui, (sedicimus eis) missus facerat Constance in Italiam; & tunc maxime cum idem Olympius a magno peresueraverat, si Martino fuisse. Nam ait Anatolius:

Ipsi, inquit, diebus Imperator direxit in Italiam Olympium cubicularium ad regiam omnem Italiam, præcipiens & dicens: Oportet gloriam tuam, sicut suggestus nobis Paulus Patriarcha batus a Deo conservanda verbis, peragere: & si quidem invenieris prouinciam ipsam contentientem in Typo a nobis exposito, tueri omnes, quibus sunt Episcopos huius hæritatis professores & habitatores & peregrines, ut in eodem subserviant. Si autem secum accidit quomodo nō suggestus Platon glorijs Patrioticis, in & Euphracius glorijs posuerit funder et exercitus ibidem confluent, quod subueni tenuerit Martinum, quibus erat apocrifaria in regia urbe, & postmodum relegere eum, qui factus est a nobis Orthodoxus Typus, ut omnes Ecclæ Italia in opere laborent. Si autem invenieris contrariantem in tali causa exercitum, ratiabitore, donec obvenerit proximici, & poteris subi exercitum aggregare tam Romane ciuitatis, quam Romenatii ut ea, quæ a nobis præcepta sunt, quantocum explice & lateat.

Quaproductus Olympius veniens in ciuitatem Romanam, inuenit sanctam Romanam Ecclesiam condannatam cum omnibus Episcopis Italia, seu fæderibus, vel clero. Et volens admovere quæ ei nessa sunt, armans se cum exercitus virtute, voluntate & exercitu Ecclesiæ intrumittere (hoc per plurimum tempus adiutum est) & non illi præstis omnipotens Deus, quia nitebatur perficere. Vident ergo se a sancta Dei Catholica & Apostolica Ecclesiæ superatores, neccesse habuisse de sua tam male intentione dicimare, & quod non potius per manum armatam facere, sed rapido modo per Missarum solemnia nisus est implore. In Ecclesiæ enim Dei genitrici Mariæ Præfope, dum ei communione porrigit sanctissimus Papa, volenti intermiserere eum, ut demandavat suo blathers. Sed Deus omnipotens, qui solitus est seruos Orthodoxos circumfigere & ab omnimodo expere, ipse excusat ipsatherium Olympi Exarchi, & non eis permisit videtur Pontificum quando Exarcho communionem perirexit, vel pacem dedit, ne sanguis eius effundebatur, & Catholica Dei Ecclesia hæreti subiugatur quod postmodum predictis armiger diversis eis incurrando proficiunt.

Vident ergo Olympius Exarchus, quia manus dominii circumtegebant Martini Papam, neccesse habuisse se cum Pontifice concordare, & omnia, quæ ei solet fuerant, eidem viro indicare. Qui pace facta cum sancta Dei Ecclesiæ, colligens exercitus, percepit eis in Siciliam aduersus gentes Saracenos, qui ibidem inhabebant, & peccato faciente maior interclusus tam exercitus Romano perirevit. Et post hoc idem Exarchus merita emergit, hucisque de rebus cum Martino Papa gelis ab Olympio Exarcho Anatolius, quorum causa criminis postea (ut suo loco dicimus) eidero sancto Pontifici datum est,

quod

quod cum Codem Olympio Exarcho aduersus Imperatorem conuulserit; purpuram namque Romae sucepisse Olympium, cuiusdem Pontificis Acta de tebus gestis C. Constantinopolis docent, de quibus suo loco inferius dicendum est.

Inter tot tantaque discensiones imperterritus semper stetit fumus Dei factos, nihil penitus praeferentes eorum, quix essent vniuersalitatis Ecclesiae robus Aniillit, & ceteri proficiunt, & executionis, quae essent aboluta, mandare. Qui enim ante Exarchi Olympii faciem dannauit Typum Imperatoris, & (ut dictum est) ad dñe: fas pronuntias eius condemnationem una cum Synodalibus litteris misericordia istud in Synodo Romae gelis scipit litteras ad ipsum Constantem Imp. ea quidem moderatione, ut nequaquam ipsi crimini datur Typi illius editionem, sed Paulus, qui suaferat. Audiamus ipsam epistolam ad Imperatorem concilij cui huiusmodi pefixus est titulus a:

Damino primo & strenuissimo viatori, triumphatore, filio dilecti Deum & Diuinem nostrum Iesum Christum, Confianti Augusto, Marci Episcopi fervens servorum Dei, & vnuersi synodus in hac re Romae congregata. Ita Iam honesto titulo prosequitur Conflantem Angulum Pontificis, quod esti haec eius efficit, non tamen palato omnino cognitus arguimus ab Ecclesia: quomobrem eodem cum profeclatione honoris cultu, ac si electi penitus Orthodoxos. Epitola la ante mispla sic se habet:

Cadet facultas Regi CHRI STO Dc, qui per genem vnam cum mente animata & ipsi secundum hypostasis unitam in terra apparuit. Magis terrena munera prompte obtulerunt, non magis, qui domina gloria ipsum degna essent, et enim incomparabile, quam que promptam coram voluntatem declaravent, et infinita ei, hec signulare Deo amorem exhibet. Vobis autem, strenuissime qui in terra per ipsam regnatis, & ad eum properatis, cum multa libertate prius obtemperamus dona, qui omnes per gratiam sacerdotes eius existimatis, salutaria nuptie saecularium patrum & Synderon proxima ad verum obtemperiam intercesserat ipsam Dominum ac Deum nostrum charitatis, & erga vos, qui finis eius estis ministri.

Et quantum omnne lo datum optimum & omne donum perfectum defersit ei, defensores a Patre sumimus: tamquam splendidum aurum, poldenium firmum in eum & sincerissimum confessionem: Theologum vero tibi purum & exanimum & operis oderis: myrram confessricem honorem & contrarium expultricem dolirum, bac enim stabilitate constodit, et rur situm recte corona decoris & diadema gloria in manu Domini. Nam regnum omnium est veritas cognitio, splendida & immortaleschola, queque inuenientur his, qui can gaudem: quemadmodum dignus se circum querenti & in se ostendit, qui can non tentant.

Quapropter robis, optime Imperator, vt Dominum querentibus in simpliciter cordis & in mentis honestate de eo sentire propellantibus, studiorum nisi amittantur salutare hac relatum nostrum medocitate. Nobis enim per Amos prophetam de se amuncere precepit, dicens: Sacerdotes audite, & testificamini domum Iesu ei, dicit Dominus Deus omnipotens. Edicemus igitur iuncti regnum ac seruum Imperium, quod in hac Diuinitate & coeternitate regni eius, ut secundum confitimus, ex Apostolica & scripturali voluntate & consensu, in calice mente & calice sensu piam Orthodoxia dei definitivam confirmationem & congruentem informamus in conscientem hereticorum sermonem, qui quondam, quique non propriorum sensuum prout se a veritate separarent: qui intra ipsos non recte ratione matrarentur, non habentes in humanitate sui natura voluntatem, aut operationem naturalalem, ipsorum, qui proper nos humanitatem ei. Dominum, sed sine voluntate ipsius exhibentes, ac sine operatione, intangibilemque & inanimem esse: & quidem cum Latina doctrina tescit veritatem propriam habentes naturam, ad redargendum can, que de hoc ab aliis dogmatizant, obsecrandam cum subiectum suum videant ab ipso Creadore velon reprobant & operatoriam faciam eis. Quomodo igitur se fabricant & propria incarnatione aliquantum a naturali voluntate & operatione disinvicti, non vere faci ut substantia nostra in se fidem, sed imaginari & fallaciter diffundantur.

non secundum illos perpetrans, qui ab hoc inanum dominium eius aique humanitatis voluntatem & operationem esse degenerant.

Quapropter ab omnibus fere aliorum proximiorum Dei animalium Episcopis, & ab episcopis Pontificis in hac fuisse bona constituta, in dilectione admittit, ut ab invisa domini mortaliitate abfluerent, ad correctionem non venerant, sed in deinceps gressu sunt, diuinam eius voluntatem & operationem in humanum contrahentes, ac veluti aferentes, nullam vnde modo erit in vita eorum, ex quoque & in quibus esti naturam voluntatem & operationem quoniam omnium tuorum factorum Patriam, tum auctoritatem quaque Conciliorum definitiones exigit ipsa per annos post Julianum eandem in dominante & in humanitate perfidem predicationem, tamen abesse peccato: non in peccato nature perfidie non conficitur, sed virtus agnoscitur nobis et transgreditur. Quod perfidia est, eti uilexerit perfidia, secundum diuinam voluntatem & operationem, quemadmodum & iusta natura prius expressa est, secundum humanum quoque nos voluntates, non operationem, ut & secundum naturam prius creata, & quaeprimum habent.

Qui vero in aliquo cum inimicis, manifeste exercitio resistent, tunc cognitum in modo permittit propria causa, quae ratione, dilectione, quae adiutorio, & biederer voluntate, per illustris Episcopos sunt, & Cyrus, qui Alexander, Sergius, qui Laurentius, ac eorum successores Pyrrhus & Paulum in prima & secunda confessione dogmata suorum non solum perfruunt, sed maxime studierunt, ut post illas per explicationem, hoc per formalis explicari, idque contra fidem, ut uaria subiectio respondeat sensu, ut & antea auctoribus beate memoriae auo uero sententia vestra et culpam suam collide alii afferuerint, deinceps maxime hanc ob causam duplicita ob peccata recuperent, uti videtur et pro ipsa penitentia, ipsoque qui ea peccauerint ex gallo non cognoscatur, tandem uincere sanctorum terram vexat, quod non sicut propositum & scandali center, sed in ipso etiam barkeri magnus confessio fratre mysteriorum traducant: quia non solum prima et secunda sed ad alterum labores facilius, sed etiam, quanto regniorum, fratres ab illis evanescunt, opposita nostra penitentia heretici penitentia non estero ne illi quidem intelligant: quid ab ali oriente, auctoribus, proper oblationem proprieam quoniam secundum.

Quocirca omissione fere primorum sacerdotum & populi contra eos clares Appellata fides accepit, etiam aperte suscitatum, ne quisque in finam Catholicam Ecclesiam ad ipsa in periculis adiungat nec negligatur, sed exergamus actus. Christiani lati Christiani pacem suam ducant paternarum & synderorum traditionem obsecrandam confitentes uobis laetitiae non concurant, ut a nobis omnia aduersariorum deo et uincatur, & auctoribus commentari seruum Dea inveniatur. Deinde opiniosus suis ad similitudines facilius autem perducatur, ut per ecclesia dogmata, quae traddiderunt, qui ab initio infideliter & maleficiis sermonis, quaeque deinceps coram discipulis & discipulis perfruuntur heretici Ecclesie diuinum uirtutatibus, etiam quod uita camenice quoniam Synodi.

Ad veritatem iustis edificationem & denudatio ueritatem adversariorum, abscondit illam delictam, & non facilius Patrum synodorumque predictionem, adhuc a scelere vero & comparsitate, nec heresi ad illa vilam convenienter. Et expatiuntur, quoniam admodum nec tunc rursum uti possunt, ut locutus (vt diximus) desponentes, fonsiuersa saltantia, tempe, iunctum Patrum & Synderorum decreta: illa vero amnis, ut per deinceps illa contraria & immixta, via recte diuinationis, synderorum hereticorum, predictis nempe homines, uti cum iustis credidit & prefacta formula, etia ex foggione & praeceps uerbo organica cumque his enunciis, quae per acta scriptaque sunt: et iustus enunciatus fuit illa macula felicem conuertitatem inuenit, qualiter auctoribus scripti granat. In quatuor autem intercessione ipsius Episcopis ducere, cribellibus, quod menti coquuntur, ut veritatem memorem atque impam formularum expoliat, praeceps uerbo organica formulam sermonis Paulum fidei domino renuntiat. Hoc autem ipsius in sanctis Patriis modis uero do uisitantes, quoniam in qua ad Deum per eum, impie diversum predicantur, i. e. non per acta scriptaque, mutatum est, non parvum tamquam illud absurdum,

Catholica Ecclesia commendare, qui per propriam eorum conservationem in omnibus bonis testimonium habeant, & plura inculcans de eorum, qui efficiunt Ecclesiis praeferendi, integritate; quantum vero id cupiat, docet illis, que se sequuntur vel his, hæc dicens: Dolor enim nubis est magna, & ineffabilis molestia cordi meo, quod autem que per velutrum in Christo stadium habeo ab solitudo videtur, quandoquidem hoc & primi apostolice habeo: Sed si ergo accepit per memoriam Stephanum ducum ex episcopum nostrum; sed hoc salutare proponit ad effectum venire prohibuerunt, talia prohibere dignos scilicet praefuerunt qui pro arbitratu suo ea, quæ estificationis sunt, nota ei omnino non fecerunt, nempe precepta demandante viam apostolice huius cathedrae, quibus usque est electione iuri facere eorum, qui ad curam Christianissimorum populi delegandi sunt: solummodo autem ei significarunt de electione eorum iuris, qui le intrufuerunt, Episcopos in Ecclesiis balaustria, timorem Domini minime cogitantes, neque in hiis formulabilius eius malignationem.

LXII.
DE ELEGI
TVNDIS
LAPSIS.

a Hier. 8.

Quoniam igitur ut nos dicitur frater, in adiunctionem magis, quam in destructionem a Domina potestatem accepimus: fluens roris iste ea, quæ adiunctionis sunt, operari, dato tibi per nos etiā discipulis apostolico precepto & postulato: & gratia dignos promovere nequam dubites in inclinationem & securitatem Ecclesiæ Catholicae cum magna dilectione exhortans eos, qui iam deputati sunt, converti ad Dominum: poset enim eorum sibi in admittibilem lucem suam adultere, qui hoc facit, & immunit, prout vultus est: E: infestus, quanto animi afflictio: quæ angore & pro huminodlapis, ita subdit: Quare nimis propter ipsius aprior, donec rursum formetur in super fidem Christi, Vnde pro ipsius infelicitate diu nescio cum Leibniz obsecracione facta, ut ipse, qui propter nos in carnis voluntate patitur, rursus ex virtute propria & viuisce sequitur ad scriptum & eos indulgenter perfruerit concordiam votat. Cognoscere igitur, dñe, bivis in molitorum de fatis miserorum, ne ecclesie per misericordiam Dei continenter eortari, & portaret in quotidianis decaenias vocem, quæ dicitur: Nonquid qui cadit, non refugit; & qui aeternis est moretur? Et post nonnulla de ipso, qua erigi lapsi debent, haec additum:

Quapropter virtutis, gratis mentem obsequentes habent, & obedientiam aurem, ut persuaderent, & auidam vocem Domini, ut cum per veritas confessionem cognoscant: conforma vnumquaque eorum in proximo ordine: ergo libellus ipsius dantis de Orthodoxa fide, ut fractione Dei seruans aliorum conservent & meliorationem: atque etiā multum fructum afferentes, maiore a Deo honoris digni habent. Hoc etiam emmo adhuc charitatem, in iis, quæ ab ipsa confirmantur, aut eliguntur, ne, quomodo præter heresim, que ab ipsius dato libello evanescat, alia quadam peccata notato: amore, coram impudenti vel confirmatione, vel electionem. Impudentem enim est a contiger, vel prætermittere, qui commenitemur lectorum dispensatione, non habent: sed omnino in iis, qui libenter peccant, & amant peccare, denegare oportet eam rem, quæ in his iudicata lachryma ex dispensatione datur: ne & ipsi proper canonis contemptum amplius gravauerint, & nos in calpa finius, in isto agendo ei licentiam permittemus. DEFENSORES ENIM DIVINORVM CANONVM ET CVSTODES SVMVS, NON FRÆVATICATORES. Quandoquidem prævaricationibus coniuncta manifeste reprobationes sunt.

LXIII.
QUANDO
ET QM
QUIBVS
DISPEN
SÆDVN

LXIV.
DVCAYSA
MACEDO
VII. 722.

Coram rei gratia bortariam canonicum observari in iis, qui præter mentem de fountiam sapientie eleguntur, vel electi sunt, Episcopis vel patribus in Patriarcha beata memoria Sapientia, Viceroylmoniorum Episcopis: Qui sane ante ipsum Patriarcham, vel post decessum in Domini a quibusdam non commenter electi sunt: propter angostiam (ut dictum est) temporis, vel quod eius copia non esset, qui indec alibus, sive nostra canones eligere debet, vel permittere: tales, data scriptis libellis, confirmari mandamus, nullatenus inde canons prædicto facto. Novit enim canon afflitorum temporum persequendum remian tribuere, in quibus contentus non præcessit, prævaricationem redargunt, sed angusta magi & penuria, quo propter necessitatem ex misericordia cois multam diligenter prætermittuntur. Sed haec de ista. Ad causam vero Macedoniū ocluodis episcopis Antiocheni stylum conueit: ens, sic pergit:

LXV.
DVCAYSA
MACEDO
VII. 722.

Iste vero, qui falsi Episcopatus sibi nomen affixit, Macedonico, unpotens litterarum minus, sicut præstitionem ferre desinit, vibrabili canu & temerari latratur, auſcultant ei, qui

dicitur: Nolite timere opprobria hominum, & contemptu eorum ne vincamini. Hunc enim Episcopum Catholica Ecclesia nulla maledicunt, non solam quod u præter Canonem in extenuatione penitentiæ, & absque illo certo decreto hemisphæri appellationem & sensu, sed & quod consentaneum hereticis, qui heretici sibi appendiculae suis & lectionem per contemptum canonicarum fecerunt: quoniam tandem Petri, qui ab eum nominatum est & aijaculatus Episcopus Alexandria, ut per plures & acriores personas hereticis suarum manuibus redidit: quoniam vna cum eis in præstitionem canonis & synodalis anathematæ canonicum, Theodorum violabat, & excedens feliciter, quos super laicis & nominatis audiu in locis lymodalibus Actis, de quibus & ita subdit:

Quæ ut cognoscas tuas in Dominis spiritualia dilectio, ac per tuas, quæ quis sunt Ecclesie Catholicae: hoc in saeculo hi frumentales gaudi ad confitibilandam * defendantq[ue] Catholica Ecclesia, vna cum Encyclica nostra & Synodalis intermissione pro predicatione & Apocryphorum missione abbas Theodorum, & monachos sancti Benedicti religiosissime maxime ianuam, Stephenem, Leonium, qui huiusmodi nostra apostolica iunctio intercessione, datu tibi per gratiam Deo pro raja dulcissima, quæ iniqua sunt omnia, & causam definit. Quæ q[uod] frumenti custodiunt, denunciante queque omnia, qui illa sunt, sicut vnu populus, inviolabiliter tenere, & præparant statim annorum. Quapropter testificari tecum Deus & IESU CHRISTUS, & electi angelis, ut hoc custodiatur, amito omni prædatione, nisi quæ placidu[m] ea faciunt, solex per conscientia Evangelio praedita traditis omnibus, sicut accepisti. & a sanctis in Patriarcha, & a suis qui finaliter sanctiones coram confermarunt. Neque ergo falsi testimonium Domini nostri Iesu Christi, del consenserat gratia ipsius: & quæ audiuntur a nobis per multis tisis, fundationes, & ex Scriptura, & ex Patriarcha, ea cuncta salutis numeris, potest multa eodem argumento incipi, nam non imponit epiphora:

Ece vero in auxilium, ut magna studio ac sine rati imponendo charitas tua ministerium implas, & nostra hospitiorum auctoritate tibi communis, bortari sumus. De amicis: Episcopo Iosepho dico Theodoram Ebaniensem & Antonium Bacchus, alijsq[ue] in omnibus, ac pro virtutis inferme hominibus fructu voluntatis sue: gabrieliam & Georgium dilectum præficiuntur, & Archimandritam, & Petram CHRISTI sanctam, alijsq[ue] necepsit amicis, qui in illa Patriarcha salutis Dei, rerum zelum habent; quorum merita plurima era apud Deum, non rati præcipitudo animi studiique sibi præficiuntur in ea obedientia & gratia perfectione, hacten epiphora fructu Matthei ad Ioannem Episcopum Philadelphicum: ex qua h[ic] fuit potissimum R. omne Ecclesia super ostendit. Ecclesiæ vig lantiam, ancto ritatemq[ue] percepimus, sed & ipsius Martini sanctissimi Papæ in admitti etiā universali. Ecclesia robora mentis indeficiuntur, dum paucos menses in prefectura pastorali agit, contra Christianum orbem salubris per episcopolas & legationes aliquæ scripta uniamine operose Intrauit, laplos originis, hanc confirmans, perfidios damnam, aduentusq[ue] dargente, errantes admonit, forte consolabat, cunctis magnis Patrum familiis operatis in vineam famam, quæ (ut queritur) his temporibus singulariter fuit delectiva, impia gens Saracenerum, & vulpes, h[ic] etiā propterea perdere laborabant. Sed proleguntur reliqui ciuidum S. Pontificis anni huius res gestas.

Dedit & alias litteras ad dictum Theodorum Episcopum, ut p[ro]p[ter]o effet Ioannis Vicario Apostolicu[m] Sedi. F[ac]t[us] hic unus ex lapsis Episcopis: sed premissis, cum bene & Episcopatus acceptus, sua pro parte Catholica regalitate h[ic] mediocriter specimen edidat. Epiphora autem fuisse habet:

Theodoro Episcopo Ebaniensem. Martinus seruus frumenti, sanctus eius Catholica & Apostolica Romanae Ecclesia Episcopus. Et a compitu adducere peccatum, & et compitu adducere gloriam & gratiam. Triquetus, religiosissime frater, confessus venerabilium culpanis, scripta sua secundum Deum satisfactio gloriam r[ati]o & gratiam acquisivit: gloriam galutum, Orthodoxi ex ipso Domino ad Deo nostro conformatum, gratiam vero splendorem rugrum in virtute illustris studiosus: quoniam omnia nobis innocuit in pietate perfectus, sed & q[uod] res

foram aduersari Clericis cum multa libertate placuit: ut in ratione apofoliam illud de sancta dicta superlatum: & sancti per fidem regna, operari sunt iustitiam, & adepti sunt representationes, obtemperant etiā iustitiae, extrahentes imperium iugis, condonantes de informitate, fratres facili sunt in bello, ceteris veritatem extorvare. Prodigiosus, veloxq[ue] p[ro]m[er]it frater, aduersarii malum regnum: iustitiam sicut confirmatione operatio, & cetera gratia aduersarii portav[er]e, hereticorum etiamq[ue] iustitiam obtemperat, ac excusarii ceterum impetu here[et]icis, quod flammam ipsius iustitiae gratiae, quia ita confortante, inimicis sententiam iliorum decessit, fortis in bello contra eos facilius facti, ceterique informa aduersariorum degeneratum confusione vertiti, ac viscer per proprium scriptum productum es ad velut amorem Salvatoris omnium CHRISTVM, qui idcirco facilius in te dignatus Apofolica conformavit auctoritate. Forum ne efof[er] Landaten eius in gattore perpetuo habebat, auxiliisq[ue] sacrificium efficeret, rationabile obsequium tuum: si enim & super gloria prejecta dignabatur, & celestibus Christi misericordiis inducatur.

Quis autem Symodalis te nobis hic gesta sunt ad confirmationem degeneratum Ecclesia Catholica, id est, paternarum & Symodalem definitionem, nuper insinuari, qui à nobis Vixio canonice designatum est, dilectio fratris nostri & Episcopi Philadelphiae unitus: cui bene fratres afferentes, & unnes Orthodoxi ipsa tribulacione excuties ad eorum articularem impliuntur, quae ipsa commissi sunt ad commendationem Ecclesie Catholicae. Nam pro ea multa robur in tempore regno marcus erat. Hec Martinus ad Theodosium postulauit ad Ecclesiasticam Catholicam ante reuersum. Eiusdem conditoris Antonius Episcopus Bacatheron, qui pariter latipes & patrem reuersum libellum itidem Romanum fidei Catholicae ad ipsam miserat, ad quem exata Martini epistola, que incepit: Dicpi q[ui]dam & satis communis est, imprimitur hanc iusta affirmata: at in melius communari, solus meus gratia, &c.

Scriptum estne pariter ad Georgium Archimandritam, patrem Orthodoxorum monachorum sancti Tadei, ex quo progressus era Stephanus Dorensis Episcopus, qui pro Ecclesia Hierosolymitanis bis eadem causa in Italia ad Romanum Pontificem legationis summae functionis est. His in operi adiecit alias litteras ad Pantaleonem quendam, qui impedimento fuerat Stephanus Episcopo Dorensi, ne suceptam vicem Apofolicae sedis libere exercete valuerit, et ceterum exordium longe quidam annua huminum vita, &c. Scriptum & ad Pequinum illudirem maximeque pium, commendans dicitur Ioannes Philadelphius Episcopum Vicarium à lete Orientis institutum ad reparandas pastoibus destinata Ecclesia ob barbarorum clades illatas.

Sed & alias vobisnotis dedit hoc etiam anno litteras fides omnes, qui Hierosolymitanus & qui Antiochenus Ecclesie fabricant sacerdotes, monachos, & ceteros laicos, quoniam de facti Romani in Cœlio damnatione punitam suam hierosolymitanam, & qui perpetraveram factum Monothelitarum hereticorum, & qui perpetraveram factum Macedonii Antiochiae, & Petri Alexandri Episcoporum in idem hereticorum, qui & ab aliis canonicis viva electione ecclasi primatas inuenerat: exinde docebat vice Apofolico sedis Iohanni Episcopo Philadelphito ad creandois Episcopos & alios ministros Ecclesiasticos Ecclesias illis, que tū Hierosolymitanum, cum enī Antiocheno subdilect Patriarchis. Sunt quidem litterae graves & tanto digni Pontificis, verisque in omnibus & doctrina & spiritu Apofolicae, sed acutissima illa, quas idem summus Pontifex dedit ad Panlam Thessalonicensium Episcopum, cum eundem in haerem lapsum, & alios in errorum indacientes, extra Catholicam communione esse iubet, & lede deponit: quod factum est ab ipso Martino hoc anno, die prima Novembris inductionis oceane.

Cum enim dictus Thessalonicensis Episcopus ad recentem creatum Pontificem missus ex more Apofolisticis via cum fidei confessione: ea perfecta, & heretica inventa, à Martino reiecta est, sed excusauerunt eum Apofolici, politicisque sunt ipsum eam acceptum

cumque fecit Amalek Israeli. & infra: Pro ergo quod abieisti sermonem Domini, abiecit te Dominus, ne sis Rex. Dixique Seu ad Sammelam: Peccasti, quis prauacatu sum sermonem Domini & verbatura. At tu tuis quidem transgressionem imitatus es & confessio nem vero transgressionis non es amulatus, nec dixisti: Peccasti: cum mutauerit Domini fidem, & decepserit nos Apocalypsis: Super quo ibi propositum est poteris? Numquid a super his non iustificabitur dominus, & in gente tali non viceretur anima mea? Quoniam vero hos quidem in cinere & facco & afflictione anima & corporum & lacrimis penitentie approbavit ipsius & ultimum expargere iustitiam, quod non solus Apostolitanus contempserit mortalia, sed etiam sapientem non audierit parabolam, que dicitur: Quando submiserit iustitiam vocem suam, ne credideris ei: quoniam systema iustitiae sunt in corde illius.

a Hier. 5. b Propterea. LXXIV.

Te vero una cum hereticis suis literis, id est, litteris Synodabus, qui & prius & nunc à te ad nos misse sunt, sententia aliamathematis damnaturam, ex eo die, qui scriptum à nobis as definitus est, nempe à die prima presentis mensis Novembris, Indictionis octava, quia die missas à te lubricas litteras accepimus, & condescendimus: quod es, qui finaliter à te gesti sunt, quaque prius & quem tu cum omnibus, qui quodcumque vel Christi, vel sine scripto in patrem invenias, aut ea descendunt, nobis contentiendo, damnatis & anathematizatis & heretica & rana. Primum quidem proper inductantem in ius abdicationis reprehensionem ducenti tuorū: no capitulo, qui tibi scripto nota fuit, ut inexculcabilis sit, si emendatum reculeris. Deinde quod pium sermonem certum esse adiuvans: quod enim illi exerci omnis substantia voluntatis agere potest, desistit etiam ab omni substantia restituenda. Quod per natum voluntatis & operatio salutis nostrae in Domino nostro Iesu Christo secundum veram quicunq; ex quibus & in quibus est & existimat. Ut quod proper sublatas inquit nisi prius voces, sine voluntate ac finis operatio quoniam sine substantia ac finis existentia in virtute natura est, esse adiuvans: quod enim illi exerci omnis substantia voluntatis agere potest, desistit etiam ab omni substantia restituenda. Quare res subtiliter in profecto tuo secundo finali & hoc, Omnia in almathematis, quicunque anathematizamus, reperire hoc non possemus, quia, quae euangelizamus, semper ipsa imperium hereticorum possimus, anathematizare recte (nam sedis nostra a te non anathematizatur, perficiamus vel, ne personam quidem hereticorum heretorum anathematizare; siquidem heretorum ipsorum causa, non causa naturae anathematizari, sed ut etiam omnium omnium errorum, pagani, iudeorum, hereticorum in eis confundatur. Si enim omnia omnium horum dogmata condemnantur, ut contraea & immunita veritas: tu vero omnia tua uerbis voce tua anathematizas, quae anathematizamus, consequenti tibi ex horum omni errorum confirmatione, qui a nobis sine ab Ecclesia Catholica anathematizatur.

LXXXV.

Quigitur ista scissi aduersi Catholicanam fidem, Neglegisti me (dicit dominus) & oblitus es federa mei dicens: Non transgredi cur omnis sermonibus, quos ego praecepisti hodie, dexteram manuam, ut ea pote deos altos, & colas eis. & post aliquo tempore: Quapropter cognoscens cognitum (quemadmodum diximus) quod depositum ab omni sacerdotali dignitate & ministerio in sancta Dicit Catholica & Apostolica Ecclesia: quod sine vita preternit, omnia, quae a nobis hic finaliter sancta sunt, ut deponimus & confirmemus, ac finis & operationibus, ut in omnibus damnatione damnatorum in Romana Synodo hereticorum, & editum per Imperatorem de fide scriptum. Erin hinc ista:

LXXXVI.

DAMNA TIO DE AB IRICO VIGARI NO MINT.

Quae im plementa de statu et recipi ative.

Tancum cognoscere dignitatem tuam, quia in dominum deum tuum impiegasti, & confidisti via tua ad alienam fidem, vocis autem mea non obedisti, dicit dominus. Nam cognitus rurum tuorum concubilis uictimorum in iis correctionibus, maxime synecum compri pie dogmata erroris corrigit etiam, quod in sarcophagus peccasti, eos enim territos facere aucto es, qui te ipsum per propria litteras non confessus sis ut subditus hinc apostolica sedi Vicarum, dictum est supremus sape, Episcopos Theophilonicenses suis Vicarios apostolica sedis. Aedemnum: Quigitur, inquit, in

retroque lapsus es, virisque studito commenando meditari, non enim auctor habebis perfectam a nobis venientem, nisi ut retroque libidinum tuam exhibeas, haec enim Martinus Papam & Paulum Theophilonicensem Episcopum. Dedit vero & alia litteras de eodem argumento concordias ad Theophilonicensem Ecclesiam de damnatione eisdem Pauli ipsorum clementi scopi, quatuor est exordium: 1. Universitate opere dominus mysterij Iesu Christi, &c. vbi fatus recentis eisdem damnationis causulis, postremum huc habet:

Quicunque & vos, charismi, hominibus negotiis praebetis sicuties foliacionem, & eodem diligenter a dominis inspirata sermone, quod nulla est participatio infinito impunita, ne sentiatur ad tentoras, nec composito Christi ad belos, ne perfidios impudicos, neque consensu Orthodoxorum cum bonum: omnia confundita confundite cor vestrum, nullam participationem habentes, nec facientes, nec conformatos, ne connexum cum hominibus bonis: ac ne illa ratione affectionata esset definita: sed fuli permanentes in sanctissima nostra fide, nomine domini conscientia para: Synaxis autem monachorum perfecte voti, qui sunt presbiteri, & diaconi, qui diligenter & acceptabiles erint Catholicis Ecclesiæ nobiscum socios in sapientia, quam ut in nobis (scripto est): & absentes monachis hierarchis ac monachis, ab apostolica predicatione condonatur: quoniamque (ut dicitur) illi sunt corrigatis, antea alii pro illo econsumi eligantur postea vero, quaque animata pro omnibus votis, & votatione fratrum patrum Christi in loco pacis vos collatis, & super aquam regiam educatis. Iste autem, qui nos vobis cum confirmaret in doctrina confessione, quoniam exinde nos & signaret, dedicat arbolium pietatis in cordibus nostris, sanctificans vos perfekte, formans pietatem & corpus integrum a qua irreprobabilem abstinet, ne captiui in sancta facultate, que reprobata danguis unam, hanc ad Theophilonicum Martinum.

Hic iam finis terum ab eo gela: uprident ante: qui quibus plane declarauit, non immixtum vigorem & solem apoloticis Sedis, hinc Principium & collegium delimita auxilio maiorum Antiphontis, immo & magis combocari, atqueque, quo minus humana appetita possunt, utrumque que non humanis, sed dominis volenti regi ac gubernari consilis, arteque fulciunt subditi. Valorem (quod sepe ob oculos considerandum proponunt patres temporis Ecclesiæ) latum, per eam perficiunt in Oriente & Africa, arque in insulis & Summa, direque vexata. Intervit pariter fides Catholicae Imperatoribus Orientis aetate duram patitur, et nonrumque auctoritate & potestate incolitate perverba innotescit. Conspicis itidem quartus preceptus fides patriciales ab hereticis iniunctas, Paulum Hiericum praedere Constantinopol, Petrum Alexandrin, & Mundinum Antiochiae, aequa hereticis canendum Sedis triuia, titulo Episcopatu-pato, in eos intus dirigere: contemplati & carentem Antiphonte Hierocolum ab hereticis labefactata, ut ferente infelici tempore conditione, paucos vero & reliquias remansiles Carrionis eisdemque persecutione vexatos: sed quod Imperatore munum malorum exhibendi debet, vides & gloriam Romanum Pontificem quatuor ad necem, sibi gloriatur, nisi dominus suppliciis manum suam, perdiderit.

Sed in his omnibus tantum absuit, ut Martinianum delponderet, vermagis magnificus (ve videlicet ergo) reputatus, spiritualiter maiores sumeret, cum aliis non cognovit, que sibi ab Imperatore heretico indegitare eius laetari inhabitantum uigiter hereticorum parenteretur, utpote qui fundens (ve dicuntur) numerus apud hanc Sedis Apocrypham Constantiagoli, optimo modo fit ingenia hominum, & audacia hereticorum, interne futurorum malorum perdidit fatus imperio in Olympio conceperisset. Hic, inquam, fons auctio Martinus contemptus, nihil verius, quoniamque immorbius, ingens vndeque pericula, non defuit officio nec celum vel latum vnguentum aduersari in ipsius (vi in Stephanum Iodice) dentibus frondibus, cum prelerim (quod magis mirari) idem Martinus granatis inserviante eodem tempore tenebatur: etenim

merito laboris à mente Octobri anni huius usque ad tempus quo ab eis electus est, idem ipse restatus in episcopatu M. & Elizabetum. Quia autem post hoc aduersus eum gesta sunt per hereticum Imperatorem, vnum ad malum Theodooro Calliope, atque heretico milio Exarchio in Italiam post sublatum morte hoc anno Olympianum frequenti diutius fumus.

Hoec enim anno, qui ultimus censetur Chindasvindi Regi Hispaniam, cum idem sanctus Martinus Romanus Pontificis ledere consilieris, contigit festum regule dimissum facta librorum Moralem S. Gregorii Papae deservimus eam totidem verbis, quibus eis conferuntur reperit: quam si pater vestutus pannis oblitus vestitus, ne horres casus, sed illis exultis, nudum fenum vestitatis candore & simplicitate intemperie considera, ut pote coi merito Sanctorum omnes Hispanianum res protegunt, abique contra nos villa subfringatur, sic enim fe haberet;

Hic Rex Chindasvindi Taionem Caesarugianam Episcoporum ordinis litterature satis imbutum, & amicis scripturarum, Romanum ad suam pertinetem pro refusis libris Moralem natus fortior definitorum. Qui, dum à Papa Romense de die in summa differentia interlongum, quae in archivis Romana Ecclesia praestabilitate questionem facilius responsum reperirent, libellum: Donacionem perulam, & tunc misericordiam, ad vestigia beati Petri apostolorum principis, depositos: et seruum, in quo regaliter, ac Angelis manu operatum. Quae mox se Papa precepit reprehensionem, cum nimis reverentia ei adiutoria tribuit ad confundendum, & Hispaniam eum transfigit ad regendandum: quia sedes ex beati Iohannes expugnatum retinabat, quod per beato Leandrum Hispanensem Episcopum fuerat aduelatum, & olim impunitus depotatum.

Recepit vero & coniurat eis Taio Episcopus à Martino Primo Papa Romano, quomodo etiam veritate fuisse libronum loca officia: hoc illi nisi minimi depreciationm cum nimis claritatem ei fecerit: Quod quadam nocte se ab offitaria Ecclesia beati Petri apostoli expecto esse excubavit. Atque pbi hoc reperit imperator, uictis medio, cum se nimis laconice ante beati Petri apostoli locum sacerdotalium, luce calante emissa, ita ab inaccessibili lumine tota Ecclesia extitit perlustrata, ut nec maius quidam lucerent Ecclesie candolore, famulique cum ipso leviora via cum vocis pectorum & lampadibus relampante introrsus sanctorum agmina. Deinde vix horrorem inviso extorris, eratone ab eis completa, pandatum ex illa sanctiora curia suo dealbatis sensu exegit in ea parte, qua Episcopatus statuta degitas, cooperant dare propendunt. At vix canere posuerunt pte tam portuum, dulciter salutatum reducuerunt ad portum senum. Cumque ab eis interrogaretur, quam ob causam tam grande esset fastidium, vel quis ab Occidente proponeret utrumq[ue] petere manigerem: hoc & hoc ab eo quasi in ea relatione aduersus opera precium. Tam illi multo eloquio amplio, opportunitate, ubi ipsi libri latentes, ostenderant locum.

Igor sancti dei, que est sanctorum illa catena ei tam claram omnime concordantem respondenter, dicens: Petrum & CHRI STI Apollinem, similemque Paulum invenisse se maternitatem cum omnibus successoribus Ecclesie in illo loco requiescentibus. Porro ibi & ipsi respuerunt sacrum, qui denuo effuerint, qui cum ea tam mirabiliter habeant colourosque: virus ex illis respuerunt, & eis desiderabat cereare librum, & illa admittit, ut eis admissaretur tam & sicut fastidium, & alio modo redire longissimum desiderat. Tunc interrogatus & tandem milia sancti & mortuorum adfert sapientem Augustinum, eo quod nullus eis factus & ipsius sancti Gregorii super ad ipsa cunctis amari legem: sati prouidus hoc solammodo respondente refutat: ut illi clericalium & omnium expectatione gratissimum Augustinum, quam querit aliis * à nobis sum continet locum. Quod enim nominis qui in ea basilica sancti sepulti essent, cedem dictere apparuisse, & Augustinum videtur esse respondens alio cum loco detentum: si que corrigendum, quod habetur, altiorum loco detentum: aliqui quod modovecum dici potius Augustinum eminentiorem loco in celo possum, cum ipsi Apostolorum principes & alii complures martyres Pontifices in eadem sepulti Ecclesia ea nunc visione apparuerint? Sed pergit auctor: Certe

vbi ad eorum pedes caput prouiceret, unicus ab oculis eius, offitaria & ipsius terrarum, simul cum luce evanuit vir ille sanctissimus. Unde & ab eo die & auctio in eadem Apostolorum fidei venerabilis Talo extiterit gloriosus, qui antea deficabat ut ignarus. haec tenus sc. aptio, quam recentissimam habemus in appendice ad septimam Synodus Toletanam.

Sed quinam erant libri illi, quos in Hispania desiderati adeo dolebat Caesarugianus Episcopus ex epistola eiusdem sancti Gregorii ad Leandrum postulamus intelligere, vbi huc leguntur eis: Quia longo terrarum spatio disiunctum te videre nequoz: unum, quod mihi de te dilectum charitas fecit, ut librum regula pectorum, quem in Episcopatu mei exercitio scripsi, & librum, quod in expositionem beati Iohannae mei fe iste cognovisti, sanctitati tuo cum communio filio Probino presbiteri veniente transmittettere. Et tue quidem charitatis in eo opere tercio & quartae partis codicis non transmisisti: quia solammodum inueniui, quod ex eisdem partibus codices tunc monasterii dedi, hos itaque sanctitatis tua studijs percurras, &c. Si igitur vides carissimi Hispanos prima & secunda parte Moralem: nec mirum hand facile eos libros à Martino Pontifice inueniui potuisse, qui neque ipsi Gregorio adeo facile pte manus essent, vt eos mitteat ad Leandrum, ad quem ipsum integrum incipit opus, nec alias partes eiusdem operis reperiatur, nisi eas, quas (virat) monasterii tradidisset.

Congressus est Rodericus d' Toletanus, dum ait, negligens Hispanorum desperitam esse illam partem librorum Moralem, pro qua inuenienda suscepit professionem Romani Taio Caesarugianus Episcopus. Sed in eo ne nobis aridet, dum ait, à Concilio septimo Toletano etiammodi Romam esse decretam legationem: siquidem dictum Concilium contigit celebrari ante biennium, anno nimirum Domini sexcentesimo quadragesimo sexto, quo tempore non dum Taionem puto creatum adhuc fuisse Caesarugianum Episcopum, qui ultimo pene loco vt junior reperitur subscriptus octauo Concilio Toletano. Sed & illud in historico Ambrosio miratus sum, id dicere acciduisse sub Theodoro Romano Pontifice, cum scriptio illa à Garzia viro accusatissimo fidelissime reddita, sub Martino Papa id accidisse certetur.

De eodem autem Rege Chindasvindo tradunt, cum, ubi rex annos sex & menes octo, et clavis regnum sibi. Hac insuper habet de eo Rodericus Toletanus: ipse a Romano Pontifice obtinuit primatum, vt secundum bengalitatem Pontificum Hispanorum primaria dignitas esset Toletanus, sicut fuerat ab antiquo: & per multis Synodos cum Episcopis celebratas Ecclesiam eruditum. Huius tempore ab omni perturbatione Hispania conqueritur, adeo ut nullus in eis infelix reperiatur, vel qui arma pomeret rebellandi. Libros sanctorum Patrum diligenter fecit perquiri, & infinita beatis fidelerum firmiter obseruari. His perfidium Iberoscam Hispanalem Episcopum Synodaliter sententia ex causa missa, & dignitatem primariam, quam ab antiquo habebat, totius approbatione Concilii Toletani Ecclesia confirmavit, huc ipse.

Elixuit praeterea eiusdem Regis munificentia in monasteriis locupletandis, vt pater ex veteri memoria donationis ab eo factae monasterio Complutensi, quod vna cum aliis sanctus Fructuosis Abbas his diebus erexit, qui nobilis genere gregia sanctitatem illustravit Hispanias.

Ex eisdem Regis memoria digni epitaphiū sepulchro Recuierga Regine cōtigit subscriptū his verbis:

Si dare pro morte gemmā licet & aurum,
Nulle miseri poterat Regum iūsphore vitam.
Sed quia fera vna cuncta mortalia quiescit,
Nec proutum redditus Regis nec statu egentes.
Hinc ergo te coniux, quia vincere fata nequit,
Funere perfundam sancti commendando ruendam;
Ut cum familla vorax venet combondere terras,
Cattib[us] informis merita sociata refurgat.
Et nunc clara mihi iam Resisterga valens:
Quodque pars ferventum Rex Cindus Sainibus, amato.
Inuge defeta. Refat & dicere summam
Qua tenuit vitam, simul & commoda nostra.

Fodera coniunctū seorem fere duxit in annū

Vnde cies hemis gaue hec eum mensibus alto.

Defuncto autem hoc anno (ut dictum est) ipso Regem locum eius successit Recesvithus, de quo saepe infra sermo erit.

Annales

MARTINI PAP. 2. CHRISTI
Concordia.

CONSTANTIS IMP. 94. 600.

I E S V C H R I S T I
A N N V S 650.

— Baud Const.

MARTINI PAP. CONSTANTIS TAV.
A. ABBUS Q.

annus 2. Annus 9.

Annals 9.

I. **Q**UINTAGESIMVS p[ro]p[ter]a xefcentenialm adet Do-
mini annus, o[ste]ra Indictione: cept[er]a n[on]e Septem-
bris anni superioris: quo S. Martinus Romanus Pontifex,
iubente Constante Imperator[em] heretico, per Theodo-
rum Callopopam Exarchum abbas[em] tyrannice a Ponti-
ficia Sede, vincit[ur] mutatur in Orientem.

Sed antequam ab urbe discessum eiusdem sancti Pontificis natum prosequamur, temporis ratio admonet, ut que ante ab eo Roma sunt gesta, narremus. Habent Acta a sancto Landolini Cameracensis Ecclesie presbiteri ordinarii a sancto Ambroce eiusdem Ecclesie Episcopo, ipsum, cum iam tertio profectus esset Romanus ad limina sanctorum Apostolorum, ab eodem sancto Martino Pontifice manus predictus incepit; acce-
pisse enim in primis nescire, clarissimeque miraculis

mittim; etiamque deinde ipsius predicatione, multaque monasteria ecclesiae, fauente ipsi sua munificencia Clodoteo Francorum Rege, vel rebus eiusdem Actis significantur. Sed & sanctum Amandum Episcopum Leodiensem, pariter Romanum venientem, benigne à le futrum pontificis Martinus predicationem. Euangelicam ad Genesim manuaccepit, ad ditis ad ministerium suum focus Landoldio Archipresbytero & Amantio diaconi; qui Apostolica exhortatione pollens, f. uetus vbetex Genni conversionem colligit, vt S. Bonifacius Acta significat. Hoc tunc etiam expressum in Actis sancti Landoldi plus

qui à sancto Martino Papá datus est illi comes.
Potto neminem aggredi ad Geutes predicationem

R. S. M. A. N. T. O. N. D. I. C. E. T. R. M. I. C. A. D. T. R. O. D. S. E. N. T. E. S.
confueſſi, tuis à Romano Pontifice milles eius praeterea exempla pluim, etiam verus doceſ monumentum in-
dici a sancti Valentini tabula plumbea expellit, me-
ta illa iuxta corpus eiusdem sancti Valentini Episcopi
Portauimus in Noricis in hunc modum: Tenuit ab Oceanis
in huius, Valentino nomine, in Noricis urbem Patavium
(ita legendum loco Patavii) neque anno aperte illo tempore ad-
dit. Sed quia di dominiū genū ferum & bellum in nimirū erat, ex-
gum apud eos anniversario fructum capere potuit. Vident autem
terris eius opportunitatem, & querendam hominum frugalitatem
tem regionemque tare alienam ad mefum, ita utra se cogitaret: Ne
debet concorāt manus quisque filii ruporare, nisi apofolus
anteriorum si sicut, fieri cōficit ei d: Quonodo praducatur
nisi militanter? Hoc docens, alio Pontificis Romanum: qui
honoriſſe & reverenter except, libenterque eum audiunt, &
apofolus autoritate eius fidamus prædicandi conseruant, hac
alia ibi.

III.
S. FOLLIA
Apostol
Ad Apollos
in nati
S. Bile
vli. Octobr
Insuper ad eundem Pontificem conflat ex Hibernia
accessisse S. Follianum, vi predicanti Genitibus Euangeli
ium ab eo licentia impetratur: hac enim in eius Actu
scripta leguntur: *Habite exemplo, nempe Fustie et gen
tiani, procuratis Follianum, Romanum int., petitorum a Martinis
Pontifice Episcopalem benedictionem ad infidelium conseruacionem
qua accepta, ad Gallias venti, &c.* persigit enim dicere de eius
martirio, de quo suo loco sermo erit.

IV. His igitur de rebus S. Martini ante abdicationem
Vibe, ad quam amplius referens non fuit, breuiter ena-
trit agendum de tyrannica eius à fide detectione dic-
imus. Sed antequam traxicat ea, quo gelia fun, ordi-
ne enarctemus, de temporis certitudine et alterio con-
firmanda. Ita quidem adeo fuenet hinc anno facta est.
Gregorii Annales satius exprefse docent, in quibus
Theophanias haec scripta reperitur anno vigesimo H-
eracilii Imperatoris, vbi agitur de origine atque proge-

hæretis Monothelitatum, his verbis: *Catrum vero anno
Imperi sui Constantiæ regni Heraclii, Indulcione octava, hæc apostoli
scripta, scilicet Maximi Martiniom et Maximino Conflavio
polimi ductos & cruciatis apud Charoniam & alia citia eisdem
relegatis, multo tempore Hispanorum Episcoporum panus: hac
ibi, quidam hoc anno cœpa in plures postea fuit
propagata. Rursum vero hoc anno cœctum fuisse ab Vt
be factum Martiniom, ex iis, quæ ipse suis litteris habet,
intelligere fatigimur: dum enim scribit degenes Clas-
fonia exul de mittendis ab Vtbe Roma alimentorum in-
fidiis haec habet p. Si enim peregrinum sis, id est Roma, nar-
rat S. Petrus: *quid decimus de nobis, qui propriis iam fuisse
& saltem ad monumentum ministrarium ei. Et in tali ratio &
afflictione consimilium?* hecque, qui cum ad monumentum
ministraria Romana Ecclesie curam fateatur, cognoscit
hoc anno inde per hæreticos diuersalium esse pollutissi-
melligere. His de temporis ratione summis, tam rem ge-
flam ordine prosequiamur.*

Vbi nouit Coultans Imperator, longe alter quin
specaret, quod mobiebanus pro hacce pacrociis eis
consequantum effectum, vpiote qui Olympi exercitu
in mandatis dederat, edicu a fide edicuum, quod
Typum nominavit, a Italiis & aliis Occidentalium
provinciarum Episcopis subscriptione faciunt cum non
tantum id minima praeitut leifer, sed in Conclito Ro-
mano, auctore ipso Pontifice, eis damnatum audie-
ret, rugientes leonis instar, tia exultuant, quoniam modo
in eum contumeliam acceptam viciplati, ipsiusque
expelterebat ab Urbe, & in exilium telegerat, animo ag-
tare ceperit. Fuit illi pietato, qui e se latum magnopere
at Martino Papa Paulus Episcopus Conflantiniensis
conclamaet, quod dominus ab illis efficeret, accepit de-
positus. Quid ergo agant, quidve tecum, vbi
modi inter te confilia agitant toxicas? Ne apud Chri-
stianos Imperator, id agendo tyrannus & persecutor,
ue haereticis nomen conlequatur, canas effingunt, qui
buculi videti posset Martinus expolitus. Ex qua
sciaaudi.

Dant criminis, quod mutasset tradidit a maiores
fidem: Insuper ipsum aduelus Romanum Imperium
aliquid moluisse cum Sarracenis: Tertio enim ipsius
Martini nescio quid contra Dei genitricis Marti-
num esse locutumque sunt tres claustrorum in urbe fundi-
tum ab his is, qui in habentibus Imperio, excolegiis
potest colliguntur ex eisdem sanctissimi viri epistola ad
Theodosium g. His concordantes communis pietatis
Vibem Theodosium Calliphalum Exarchum, qui viam
atq; potentia militari exturbaret Martinum ille accusa-
palatio, in nauimque conceperet, iportare facere in Op-
erem. Sic ergo qui tyranneis velate accelerarent
regumento constitutum, tyramnadem si quam alii ca-
delfitiam arque appetitissimum exercent, dnt (quod)
castra cuiusvis minimi Episcopi peragi confundere non
nulla coacta Synodo, nulla dicta die accusato, nec ad-
cuso inscriptio: non apposita, reperiatur quam illi
bus in sylvis itum est contra tantum Pontificem sub
agitudine labo: antem. Quomodo autem ista subducen-
tur, ex eisdem Martini Papa dicta epistola ad Theodo-
rum accipe: Rogatus enim ab amico, tem nuncare vel
habuerit, ista recensib: h.

Martini Theodori siveca a ceteris distet propter
Quoniam agniti (et potius) caput ea crepsa a rebus scolasticis
sum, in parvis verbis exsiquar. Cum exiret ab Eulio, quae
grammaticum Confutacione, in qua exercitus was cum armis con-
frinxerat, in praesentia Ecclasi ab Theodori cubitali, tripli-
ter & clericis clara voce discuteret. Anathema huius est propter accep-
titum et credidit, quia Martinus sicut ad vnum ipsum fidem conser-
vauit, aut mutauerit illi. Et, ac ambarum habeant, quies Orthodo-
xia fidei sua usque ad mortem non pertransierunt. Euntes concep-
tis, dico anathemata prefectis fetientis aduentioribus. Sed
pergit Martinus:

*His auditis Calliope caput rancore rancore
nunc esse neque agere se crederet: sed ha-*